

Arrest

nr. 224 147 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & D. UNGER
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 april 1981.

De eerste verzoekende partij dient op 16 juni 2015 een asielaanvraag in.

Op 19 mei 2016 en 22 februari 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij geweigerd wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [A. M. M.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Qizilbash origine te zijn. u werd geboren op 30 hamal 1360 (19 april 1981) in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. Toen u een jaar of 2 was verhuisde u naar Khair Khona in de stad Kabul. Tijdens de burgeroorlog in Afghanistan (1992-1996) vluchtte uw familie naar Pakistan. U verbleef er in Hayatabad en maakte er uw middelbare school af. In 2002 keerde u terug naar Afghanistan. Eerst woonde u in de wijk Taimani in de stad Kabul en later, in 2007, verhuisde u naar de wijk Qulbagh in Rishkore, Kabul. Van 2003 tot 2004 vond u werk voor een Duitse hulporganisatie "I give". Vervolgens werkte u van 2004 tot 2008 bij [R.] en van 2008 tot uw vertrek voor [E.], twee telecombedrijven. Uw ouders, twee broers en twee zussen wonen in Canada. U bent in 1388 (21 maart 2009- 20 maart 2010) getrouwd met [A. R.], alias [A. S.] [...]. Jullie hebben samen 4 kinderen. Uw vrouw en kinderen zijn samen met u in België.

U kreeg problemen in Afghanistan omwille van uw werk bij [E.]. Toen u in maart 2015 terugkeerde van een vakantie in Europa begonnen de problemen. U stond als 'chief engineer operation & maintenance' in voor de technische installatie van antennes en mobiele netwerken op o.a. militaire basissen. U diende hiervoor samen te werken met de Amerikanen. Van 2008 tot 2010 stond u hierdoor in direct contact met de Amerikanen, daarna werd er een nieuw departement opgericht dat deze taak overnam. Af en toe diende u ook naar enkele militaire basissen te gaan om het technisch mogelijk te maken dat er een mobiel netwerk was. De Amerikaanse overheid installeerde echter op jullie netwerk af luisterapparatuur. Dit kwam aan het licht in 2014, als gevolg van de zaak rond klokkenluider Edward Snowden. De Afghaanse overheid oordeelde dat de Amerikanen hiermee moesten stoppen en in mei 2014 werd dit project stopgezet. In 2015 werd de technologie vervolgens overgedragen aan de Afghaanse overheid. U bedacht dat u mogelijk meegeholpen heeft bij de uitwerking van dit spionagesysteem, dit zonder het te weten. Toen u in maart 2015 terugkwam in Afghanistan werden er op uw dienst twee generatoren gestolen. Er werd een comité opgericht dat de diefstal moest onderzoeken en 4 personen werden preventief geschorst. Na onderzoek bleek dat ene [K. K.] uit uw team de dader was en hij werd ontslagen. [K. K.] is de zoon van een commandant uit het district Surobi. U werd hierna door hen opgebeld en bedreigd. Enkele dagen later ondervond u ook dat collega's afstand van u namen. Er deed een gerucht de ronde dat u een spion was voor de Amerikanen. U denkt dat [K. K.] deze roddels verspreidde. U nam contact op met uw baas maar hij zei dat u zich geen zorgen diende te maken.

Toen u nadien op een herdenkingsdienst was vroeg ene Qayum, een kennis van uw vader, u om een gunst. Hij vroeg u om de twee neven van zijn vriend [H.M.] werk te bezorgen. U vroeg uw vriend [N.] bij [S.] of hij werk had voor hen en ze kregen een job. De neven van [H.M.] kregen de roddels te horen die over u de ronde deden en brachten hun oom [H.M.] op de hoogte. Op een dag kwam hij u opzoeken op kantoor. Hij had snel een nieuwe simkaart nodig, wat u voor hem regelde. Hij sprak met u over religieuze zaken en jihad en vroeg ook of u mensen kon opsporen via hun telefoon. U zei hem dat dit misschien technisch mogelijk was maar dat u dat niet kon. Vervolgens werd u opgebeld door uw kennis Qayum. Hij vroeg u of het waar was dat u een spion was, wat u ontkende. Eén of twee weken later werd u opgebeld door [H.M.]. Hij zei dat het niet goed was dat u werkte voor de Amerikanen. U zei hem dat zijn info niet correct was. Hij vroeg u echter met hem samen te werken. U moest ervoor zorgen dat zijn neefjes tewerkgesteld werden op militaire basissen e.d. U belde vervolgens uw vriend [N.] en nam afstand van de neefjes van [H.M.], die vervolgens ontslagen werden. Nadien bleek dat die twee neefjes ook gearresteerd waren door de politie. De volgende dag werd u opgebeld door uw oom Qayum die boos was om wat er was gebeurd met de neefjes van [H.M.]. De dag nadien werd u opgebeld door uw vriend [R.] die bij de nationale veiligheid werkt. Hij zei dat u voorzichtig diende te zijn. U kreeg schrik en belde vervolgens uw vrouw en zei haar dat ze naar haar broer moest gaan. Jullie bespraken de situatie en vonden het beter dat jullie Afghanistan zouden verlaten. Jullie reisden op 29 mei 2015 met het vliegtuig tot Parijs. Vervolgens reisden jullie door naar Duitsland bij de oom van uw vrouw. U bleef daar 10 dagen tot een maand en kwam vervolgens naar België. Hier vroeg u op 16 juni 2015 asiel aan. DVZ deed in het kader van de Dublinakkoorden een aanvraag tot overname van uw asioldossier, waarmee Frankrijk instemde. U bleef echter in België.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven door toedoen van, [H.M.] u vreest eveneens de maffia en de taliban wegens uw betrokkenheid bij het spionageschandaal door de Amerikanen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: verschillende documenten ter staving van uw job bij [E.] (5 Certificates of appreciation, Certificate of Achievement, Certificate of commitment and loyalty, 9 opleidingsattesten, 7 foto's 7, loonfiches, 2 bankkaarten, 5 werkbades, bundel e-mails, lijst van de NATO over plaatsing antennes, een lijst met logins, info over de CEO van [E.], 2 "connectivity diagrams", een memo in verband met uw promotie, uw afscheidsmail), documenten ter staving van uw job bij R.[...], een enveloppe, een document verblijf Pakistan, boardingpasses van uw vrouw, algemene informatie over de situatie in Afghanistan, een kopie van het paspoort van uw broer [M.] Mansoor en uw neef [W.] uit Canada, de kopies van de identiteitskaarten van uw familie in Canada, info over Edward Snowden, een kopie van uw visum, een groepsfoto, een psychologisch attest van [A.A.] d.d. 24/1/2017, een psychologisch attest van [A.A.] en [R.A.] d.d. 27/1/2017, enkele attesten voor [A.R.] de geboorteaangifte van [R.A.] bij DVZ, en enkele documenten met data van psychologische consultaties door uw vrouw [S. A./A. R.].

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst blijkt dat u bepaalde cruciale elementen omtrent jullie identiteit en reisweg en –data voor de asielinstanties heeft proberen te verzwijgen, waardoor jullie algemene geloofwaardigheid in het gedrang is gekomen. Op een asielzoeker nochtans rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit uw verklaringen en die van uw vrouw blijkt dat jullie geprobeerd hebben de Belgische asielinstanties te misleiden. Zo verklaarden u en uw vrouw bij aankomst in België dat haar naam [S. A.] is (fiche inschrijving 16/6/2015), ook later tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24 juni 2015 houden jullie deze verklaring aan. Om deze identiteit te staven werden er (zo bleek later valse) taskara en een schooldocument neergelegd. Dat uw vrouw 12 jaar naar school ging bleek immers nadien ook niet te kloppen (gehoorverslag [S.] 19/5/2016, p.7). Aldus aarzelden jullie niet om valse identiteits- en andere documenten voor te leggen om een asielaanvraag te ondersteunen. Tijdens een bijkomend gehoor op 15 september 2015 door DVZ gaf uw vrouw dan toe dat haar echte naam [R. A.] is (zie bijkomend interview DVZ 15/9/2015), dit pas nadat ze geconfronteerd werd met informatie gevonden door DVZ over een visumaanvraag die door haar werd ingediend en verkregen begin 2015. In eerste instantie zouden jullie gelogen hebben omdat jullie hoopten dat er geen gegevens zouden gevonden worden via haar vingerafdrukken (zie bijkomend interview 15/9/2015). Echter, na onderzoek is gebleken dat er aan uw vrouw een Frans toeristenvisum werd uitgereikt begin januari 2015, en dat haar werkelijke naam anders is dan aanvankelijk opgegeven (zie administratief dossier). U verklaart hierover dat er werd aangeraden om niet de waarheid te vertellen aan de Belgische autoriteiten uit vrees voor een repatriëring (CGVS [M.] 22/2/2017, p. 5 en Salma 19/5/2016, p. 3. Hoe dan ook kan verwacht worden dat jullie van bij aanvang van de asielprocedure de waarheid vertellen over jullie identiteit, nationaliteit, reisweg en asielmotieven, aangezien jullie internationale bescherming vragen.

Zo blijkt dat jullie ook na confrontatie met de visumgegevens nog steeds niet de volledige waarheid vertellen over jullie reisweg naar België en vermoedelijk ook niet over het moment van werkelijke vertrek uit Afghanistan. Uw vrouw, aangezien via vingerafdrukken ontdekt werd dat ze eerder een visum verkregen had, geeft op DVZ toe dat ze reeds eerder, vooraleer jullie Afghanistan verlieten voor een asielaanvraag, naar Europa was gekomen met een Frans visum, dit op uitnodiging van een tante die in Nederland woont. Ze zou in januari 2015 gekomen zijn met haar jongste zoon verklaarde ze, en na een

dag of twintig teruggekeerd zijn naar Afghanistan (zie bijkomend interview DVZ 15/9/2015). Vervolgens zouden jullie enkele maanden later, met heel het gezin, illegaal naar Europa gereisd hebben waarna jullie in België asiel aanvroegen. Zo verklaarden jullie op DVZ met de auto door Iran tot Turkije te hebben gereisd. In Turkije staken jullie met een boot over tot Italië en vervolgens kwamen jullie naar België (zie verklaringen DVZ [S.] en [A.]). Dit is ook de versie die u weergeeft in een interview met BRF Nachrichten, een Duitstalig magazine (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op het CGVS verklaart u echter dat u in mei 2015 met het vliegtuig naar Europa bent gekomen en dus niet illegaal reisde (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 15, 29, 30). U verkreeg ook een Frans visum, ergens in december 2014. Toen uw vrouw in februari 2015 naar Europa kwam was u ook bij haar, maar u keerde sneller terug naar Afghanistan. De reden van jullie verblijf in Europa toen was vakantie. Tevens bezochten jullie familie van uw vrouw in Münster, Duitsland. De tweede keer dat jullie naar Europa kwamen was toen jullie het land ontvluchtten, u situeert dit eind mei 2015. Jullie vlogen toen via Istanbul en Parijs. In Parijs werden jullie opgehaald door de familie van uw vrouw uit Duitsland, haar oom [Q.]. Alvorens naar België te komen bleven jullie daar 10 dagen tot een maand bij hem (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 29, 30).

Echter zijn er nog zaken die niet overeenkomen tussen jullie verklaringen en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zo verklaarde uw echtgenote op DVZ dat ze in januari 2015 enkel met haar jongste zoon naar Europa kwam, na een twintigtal dagen keerde ze terug naar Afghanistan (zie DVZ 15/09/2015). Echter blijkt uit de reisinformatie vervat in het visumdossier dat een reis geboekt werd met vertrekdatum 25 januari 2015 met als bestemming Parijs via Istanbul, op naam van vier personen, namelijk uw vrouw en drie kinderen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Aldus zou uw echtgenote toen niet enkel met de jongste zoon gereisd hebben zoals ze eerst verklaarde, maar met alle kinderen. Uw verklaring als was u in februari 2015 eveneens in Europa bevestigt dit trouwens, aangezien moeilijk kan worden aangenomen dat jullie de twee andere kinderen alleen in Afghanistan zouden hebben achtergelaten (CGVS 19/05/2016 p. 10). Aldus zouden jullie in januari/februari 2015 allemaal in Europa verbleven hebben. Verder zouden jullie na dit familiebezoek teruggekeerd zijn naar Afghanistan, maar de paspoorten die over dit alles uitsluitel kunnen geven kunnen jullie niet voorleggen, op een onduidelijke kopie van één pagina uit uw paspoort waarop enkel uw visum staat, na. De pagina's in de paspoorten met reisstempels ontbreken echter. De oom van uw vrouw in Duitsland zou jullie paspoorten genomen hebben om weg te gooien, zo beweerde u (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 14, 17 en [S.] 19/5/2016, p. 4). Indien jullie met geldige reisdocumenten en geldige visa reisden rijst de vraag waarom deze oom de paspoorten na aankomst in Europa diende weg te gooien. Bovendien verklaarde u eerder bij DVZ uw paspoort te hebben achtergelaten in Afghanistan (zie verklaringen DVZ). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, ontkent u dit enkel (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 17). Jullie legden wel boarding passes neer op naam van uw vrouw met de data 22/23 maart en reisweg Parijs-Istanbul-Kabul kunnen wel een indicatie zijn dat uw echtgenote toen teruggekeerd is naar Afghanistan. Het is echter geen bewijs dat uw vrouw effectief terugkeerde, of dat ook u met de rest van het gezin terugkeerde, of dat jullie dan tot jullie laatste beweerde vertrekdatum ergens in mei 2015 in Afghanistan zijn gebleven (CGVS 19/05/2017 p. 29). Het gegeven dat jullie nog geen volledige duidelijkheid bieden over jullie precieze moment van vertrek uit Afghanistan is nochtans niet zonder belang, aangezien de problemen die leidden tot jullie vlucht uit Afghanistan wegens een vrees voor vervolging begonnen zijn na jullie terugkeer uit Europa.

Bij dit alles kunnen nog enkele opmerkelijke vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover ondermijnen. Zo kunnen noch u, noch uw vrouw zeggen wat de familienaam is van de zogezegde oom die in Duitsland woont en die jullie gingen bezoeken (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 30, 22/2/2017, p. 18). De naam van zijn vrouw is nu eens Nooria (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 31), dan weer Mariam of Shobna (CGVS [M.] 22/2/2017, p. 17). Het is opmerkelijk dat u dit niet kan zeggen, daar hij jullie geholpen heeft in Europa en jullie meermaals bij hem op bezoek gingen. Daarnaast ontkennen jullie tevens dat uw vrouw familie zou hebben in Nederland (CGVS [M.] 22/2/2017, p. 16; CGVS Salma 19/5/2016, p. 10 en 22/2/2017, p. 5). Ze zou dit zomaar hebben gezegd. Nochtans beweerden jullie aanvankelijk dat uw vrouw in januari 2015 op bezoek ging bij deze tante (zie DVZ). Het is dan ook merkwaardig dat uw vrouw zou verklaren dat ze een tante heeft genaamd Marzia die in Nederland woont als dit niet zo is, zeker omdat ze even goed gewoon had kunnen zeggen dat ze bij familie in Duitsland was geweest zoals jullie nu beweren. Aldus bestaat er grote onduidelijkheid over de reismotieven achter jullie reis naar Europa in januari 2015, en bestaan er eveneens twijfels over het werkelijke moment van jullie vlucht uit Afghanistan. Gezien u stelde dat uw problemen pas begonnen na terugkeer naar Afghanistan, ergens in maart 2015, (voordien had u zelfs niet het plan opgevat om uw land te ontvluchten) is dit uitermate van belang (CGVS [M.] 19/05/2017 p. 31).

Van een asielzoeker kan tevens worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming vraagt in het land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid om asiel aan te vragen bestaat. Uit uw verklaringen blijkt dat u met een Frans visum naar Europa bent gereisd en via Frankrijk de Europese Unie bent binnengekomen. Alvorens naar België te komen reisde u naar Duitsland alwaar u enige tijd verbleef. Jullie lieten echter na in Frankrijk of Duitsland asiel aan te vragen. Ter motivatie stelt u dat u in Frankrijk geen asiel wou aanvragen omdat u denkt dat de Fransen "iets van u zouden verlangen" omdat ze u een visum hebben gegeven (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 29, 22/2/2017, p. 5). U verwijst hierbij naar de spionagezaak waarbij u zou betrokken geweest zijn. Dit berust op een louter vermoeden. U geeft trouwens zelf toe dat het louter een gevoel was, dat de Fransen u misschien niks zouden vragen in ruil (CGVS [M.] 22/02/2017 p. 6). In Duitsland wou u geen asiel aanvragen omdat de oom van uw vrouw heel lang op een beslissing had moeten wachten daar, daarnaast koos u voor België omdat alle internationale organisaties zich in België bevinden (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 22). Het feit dat u in deze landen geen asiel heeft aangevraagd, terwijl deze mogelijkheid wel bestond en beide landen partij zijn bij de Conventie van Genève van 28/07/1951, doet ernstige vragen rijzen bij uw beweerde nood aan internationale bescherming en doet vermoeden dat u om andere redenen hier een asielaanvraag hebt ingediend.

Daarnaast heeft u het ook niet aannemelijk gemaakt dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van concrete problemen of dat u bij een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hierbij wil het CGVS vooreerst opmerken dat er niet getwijfeld wordt aan uw tewerkstelling bij [R.] en [E.]. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw werk bij vooral dit laatste bedrijf problemen heeft gekregen in Afghanistan die dermate ernstig waren dat u voor uw leven of integriteit diende te vrezen, of dat u bij terugkeer de taliban of andere gewapende groepen dient te vrezen.

Zo is het opmerkelijk dat uw problemen plots ontstaan zijn nadat u een eerste keer vanuit Europa bent teruggekeerd in maart 2015, dit terwijl u al vanaf 2008 werkzaam was bij telecombedrijf [E.]. Daarvoor ondervond u nooit enige problemen (CGVS [M.], 19/5/2016, p. 31). Hoewel u van 2008 tot 2010 direct samenwerkte met de Amerikanen bij bijvoorbeeld het installeren van internet op ISAF-basissen ondervond u ook toen nooit enig probleem. Nadien werkte u slechts indirect met hen samen, zo verklaarde u (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 9, 26). Het laatste project waar u aan werkte en waarvoor u technische verantwoordelijke was werd bovendien in mei 2014 stopgezet en daarna had u er zelfs niks meer mee te maken (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 26). Dat u door uw aandeel in dit project, waarbij aan het licht kwam dat de Amerikaanse NSA (National Security Agency) in Afghanistan spionageactiviteiten ontplooid hadden, problemen ondervond of zal ondervinden berust ook op een louter vermoeden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u slechts instond voor de technische ondersteuning van dit project, meer niet (CGVS [M.], 19/5/2016, p. 7, 25). Volgens uw verklaringen bent u de enige die uw functie uitoefende en was u er niet van op de hoogte dat de Amerikanen deze techniek gebruikten om te spioneren (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 9 en 22/2/2017, p. 11). U denkt ook slechts dat u aan deze spionage heeft meegewerkt doordat er verhalen in de media opdoken en kan dit niet met zekerheid zeggen (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 25 en 22/2/2017, p. 11).

Daarnaast zouden uw problemen pas ontstaan zijn, anderhalve maand voor uw tweede vertrek uit Afghanistan dat u eind mei 2015 situeert (CGVS [M.] 19/5/2016, p. 25, 22/02/2017 p. 7), en dit nadat een dief van twee generatoren op uw afdeling ontslagen werd. Hij behoorde tot uw team. U zou hierom bedreigd zijn door hem en zijn vader, die een commandant zou zijn uit Surobi. Nochtans was u niet degene die de beslissing nam voor zijn ontslag en werd er een comité van verschillende leden samengesteld om de zaak te onderzoeken. De andere leden van dit comité ondervonden vreemd genoeg geen probleem nadien (CGVS [M.] 22/2/2017, p. 14). Verder gebeurde er niks dat wijst op herhaaldelijke bedreigingen. U verklaarde opgebeld te zijn, vervolgens deden er roddels over u de ronde, waarvan u vermoedt dat deze de wereld ingestuurd werden door de ontslagen werknemer, maar ook dat berust louter op een vermoeden (CGVS [M.] 22/2/2017, p. 9). U zou scheef bekeken zijn door andere collega's, omdat het gerucht de ronde deed dat u een rol speelde in het spionageschandaal dat eerder aan het licht was gekomen. Echter bleef het ook bij roddels. Uw baas zou u zelfs bevestigd hebben dat er geen problemen waren op het vlak van uw werk (CGVS [M.] 19/05/2016 p. 21).

Verder haalde u ook aan dat u problemen kreeg met uw oom [Q.] en zijn vriend [H.M.] U zou twee van diens verwanten aan een job hebben geholpen. Ook deze [H.M.] zou de geruchten opgevangen hebben dat u een spion was en zou u nadien aangesproken hebben inzake uw eerdere samenwerking met de Amerikanen. Hij zou er dan op aangedrongen hebben dat u op een of andere manier "met hen" zou samenwerken (CGVS [M.] 19/05/2016 p. 22). Door uw toedoen en omdat u vermoedde dat die twee

neefjes van [H.M.] andere bedoelingen hadden zouden ze ontslagen en zelfs gearresteerd zijn, waarna [H.M.] u contacteerde en bedreigde. Dat hij u bedreigde wijst nog niet op een ernstige vorm van vervolging, bovendien hield de bedreiging blijkbaar niet meer in dan dat hij u vroeg waarom u de politie zou hebben geïnformeerd over hen (CGVS [M.] 19/05/2017 p. 29). Men kan hier niet echt spreken van een bedreiging. Het is zelfs onduidelijk uit uw verklaringen waarbij die twee neefjes dan wel betrokken zouden geweest zijn, u stelt enkel dat ze misschien bekend waren bij de politie en werden opgepakt (CGVS [M.] 22/02/2017 p. 13). Bovendien heeft u er geen idee van wat er na uw vertrek met [H.M.] zijn neefjes gebeurd is (CGVS [M.] 22/02/2017, p. 14). U kent zelfs niet eens de namen van die neefjes van [H.M.] (CGVS [M.] 22/02/2017 p. 8). U had ook schrik dat de Afghaanse autoriteiten op een of andere manier te weten zouden komen dat u diegene was die die twee verwanten van [H.M.] aan een job had geholpen en dat ze ook u zouden vervolgen (CGVS [M.] 19/05/2017 p. 28). Echter zijn de autoriteiten u ook nooit komen zoeken.

Heel kort nadien kreeg u van uw vriend [R.], uw contactpersoon bij de nationale veiligheid, te horen dat de taliban, de maffia, opstandelingen of parlementsleden u in het vizier hadden als spion voor de Amerikanen, dit wegens uw eerdere samenwerking met hen als ingenieur bij E., waarna u besloot het land te verlaten (CGVS [M.] 19/05/2017 p. 22). [R.], zou u niet gezegd hebben welke concrete informatie er was over uw veiligheid, er is ook verder niks gebeurd in de twee dagen dat u nog in Afghanistan zou gebleven zijn (CGVS [M.] 22/02/2017 p. 10, 13). Opnieuw gaat het hier dus om vage informatie en vermoedens en niet om concrete aanwijzingen dat u werkelijk gevisieerd werd. Het is trouwens merkwaardig dat u nu plots, op een moment waarop u niet meer rechtstreeks samenwerkt met de Amerikanen, en enige tijd nadat bekend was geraakt dat de NSA betrokken was bij spionage in Afghanistan (maart 2014) bedreigd zou worden omdat u mogelijk aan dit project had meegewerkt.

Bovendien is het frappant dat uw vrouw niks kan vertellen over deze problemen (CGVS [S.], 19/5/2016, p. 11, 22/2/2017, p. 5). Ze denkt dat u mogelijk problemen had op kantoor en dat u achtervolgd werd door kidnappers (CGVS [S.], 19/5/2016, p. 11). Van iemand die asiel aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon weet waarom zij asiel aanvraagt. Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten is het merkwaardig dat u uw vrouw niet zou hebben ingelicht over de reden van uw vertrek uit Afghanistan. Hoewel het CGVS kan aannemen dat u uw vrouw in Afghanistan niet van alle details op de hoogte bracht is het merkwaardig dat u ook na uw vertrek naar Europa of na het indienen van uw asielaanvraag dit niet heeft gedaan, zelfs niet in grote lijnen. Dit gegeven ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw vrouw haalt verder geen enkel persoonlijk probleem aan (CGVS [S.], 19/5/2016, p. 3 en 14).

Bovendien dient hierbij nog te worden vermeld dat uw tewerkstelling als ingenieur voor het telecombedrijf E. op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling bij dit bedrijf of uw samenwerking met ISAF. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van een concrete vrees. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat

Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De documenten die u neerlegt over uw werk bij R. en E. (5 Certificates of appreciation, een Certificate of achievement, een Certificate of commitment and loyalty, 9 Certificaten van opleiding, 7 foto's 7, loonfiches, 2 bankkaarten, 5 werkbades, een enveloppe, een document verblijf Pakistan, informatie over de situatie in Afghanistan, een bundel werk mails, een lijst van de NATO over plaatsing antennes, een lijst met login voor NDS, info over CEO E., info Edward Snowden, 2 Connectivity diagrams, een promotion memo, uw ontslag email, nog een bundel mails, een kopie van uw paspoort met visum, een groepsfoto) tonen aan dat u daar gewerkt heeft maar tonen op zich niet aan dat u hierdoor problemen heeft ondervonden of zal ondervinden. De kopie van een pagina uit uw paspoort toont evenmin uw problemen aan. De kopieën van de paspoorten en identiteitskaarten van uw familieleden in Canada tonen slechts aan dat zij daar de nationaliteit verkregen hebben. De psychomedische attesten van uw kinderen tonen aan dat zij in behandeling zijn maar tonen uw problemen niet aan, noch tonen ze aan dat u niet in staat zou zijn om coherente en volledige verklaringen af te leggen. Hieruit blijkt enkel dat uw zoontje bepaalde gehoorproblemen heeft, naast andere moeilijkheden met communicatie en ontwikkeling. Ook uw zoontje [R.] kampt met medische problemen mede veroorzaakt door een vroeggeboorte. De boardingpasses van uw vrouw van haar terugvluchten naar Afghanistan op 22 maart 2015 tonen mogelijk aan dat zij toen het vliegtuig genomen heeft. Het attest dat verwijst naar psychologische begeleiding van uw echtgenote volstaat niet om tot een andere appreciatie te leiden inzake uw asielaanvraag. Het bevestigt enkel dat uw echtgenote psychologisch gevolgd wordt omwille van klachten van depressie en geheugenproblemen, maar voegt voor het overige niets toe aan jullie asielaanvraag.

Voor wat betreft de medische zorgen voor uw kinderen verwijst het CGVS naar de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw echtgenote [A.S.] alias [A. R.] (...) is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 november 1990.

De tweede verzoekende partij dient op 16 juni 2015 een asielaanvraag in.

Op 19 mei 2016 en 22 februari 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij geweigerd wordt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. S. (...), alias [R.A.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Qizilbash origine te zijn. U werd op 13 november 1990 geboren in de stad Kabul. U woonde uw hele leven in Kabul. Tijdens het bewind van de taliban volgde u vier jaar lang privéles daarnaast volgde u geen opleiding. In 1388 (2009) trouwde u met A. M. M. (...) (O.V. (...)). Jullie hebben vier kinderen, uw jongste zoon [R.] is op 20/08/2016 in België geboren. Allen zijn hier in België. Uw ouders, T. (...) en R. (...) wonen in Kabul, net zoals uw zus en uw vier broers.

U verliet Afghanistan in mei 2015 met uw man en kinderen omwille van de problemen van uw man. Hij zou problemen kennen op kantoor bij zijn werkgever [E.] en achtervolgd worden door kidnappers. Verder kent u er geen details van. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u voor het leven van uw man en dat van uw kinderen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van een taskara en een schooldocument neer op naam van S. A. (...). Daarnaast legt u ook nog enkele medische rapporten neer dd. 12/5/2016, 21/4/2016, 6/6/2017, 13/3/2017 en 7/6/2017 op naam van uzelf en uw kinderen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw man A. M. M. (...) (O.V. (...)). In hoofde van uw man werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zijn problemen in Afghanistan niet aannemelijk worden bevonden. Uw kennis betreffende de problemen in Afghanistan is eveneens uiterst summier, zoals u hieronder kan lezen. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. De beslissing van uw man luidt als volgt:

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst blijkt dat u bepaalde cruciale elementen omtrent jullie identiteit en reisweg en –data voor de asielinstanties heeft proberen te verzwijgen, waardoor jullie algemene geloofwaardigheid in het gedrang is gekomen. Op een asielzoeker nochtans rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit uw verklaringen en die van uw vrouw blijkt dat jullie geprobeerd hebben de Belgische asielinstanties te misleiden. Zo verklaarden u en uw vrouw bij aankomst in België dat haar

naam S. A. (...) is (fiche inschrijving 16/6/2015), ook later tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24 juni 2015 houden jullie deze verklaring aan. Om deze identiteit te staven werden er (zo bleek later valse) taskara en een schooldocument neergelegd. Dat uw vrouw 12 jaar naar school ging bleek immers nadien ook niet te kloppen (gehoorverslag S. (...) 19/5/2016, p.7). Aldus aarzelden jullie niet om valse identiteits- en andere documenten voor te leggen om een asielaanvraag te ondersteunen. Tijdens een bijkomend gehoor op 15 september 2015 door DVZ gaf uw vrouw dan toe dat haar echte naam R. A. (...) is (zie bijkomend interview DVZ 15/9/2015), dit pas nadat ze geconfronteerd werd met informatie gevonden door DVZ over een visumaanvraag die door haar werd ingediend en verkregen begin 2015. In eerste instantie zouden jullie gelogen hebben omdat jullie hoopten dat er geen gegevens zouden gevonden worden via haar vingerafdrukken (zie bijkomend interview 15/9/2015). Echter, na onderzoek is gebleken dat er aan uw vrouw een Frans toeristenvisum werd uitgereikt begin januari 2015, en dat haar werkelijke naam anders is dan aanvankelijk opgegeven (zie administratief dossier). U verklaart hierover dat er werd aangeraden om niet de waarheid te vertellen aan de Belgische autoriteiten uit vrees voor een repatriëring (CGVS M. (...) 22/2/2017, p. 5 en S. (...) 19/5/2016, p. 3). Hoe dan ook kan verwacht worden dat jullie van bij aanvang van de asielprocedure de waarheid vertellen over jullie identiteit, nationaliteit, reisweg en asielmotieven, aangezien jullie internationale bescherming vragen.

Zo blijkt dat jullie ook na confrontatie met de visumgegevens nog steeds niet de volledige waarheid vertellen over jullie reisweg naar België en vermoedelijk ook niet over het moment van werkelijke vertrek uit Afghanistan. Uw vrouw, aangezien via vingerafdrukken ontdekt werd dat ze eerder een visum verkregen had, geeft op DVZ toe dat ze reeds eerder, vooraleer jullie Afghanistan verlieten voor een asielaanvraag, naar Europa was gekomen met een Frans visum, dit op uitnodiging van een tante die in Nederland woont. Ze zou in januari 2015 gekomen zijn met haar jongste zoon verklaarde ze, en na een dag of twintig teruggekeerd zijn naar Afghanistan (zie bijkomend interview DVZ 15/9/2015). Vervolgens zouden jullie enkele maanden later, met heel het gezin, illegaal naar Europa gereisd hebben waarna jullie in België asiel aanvroegen. Zo verklaarden jullie op DVZ met de auto door Iran tot Turkije te hebben gereisd. In Turkije staken jullie met een boot over tot Italië en vervolgens kwamen jullie naar België (zie verklaringen DVZ S. (...) en A. (...)). Dit is ook de versie die u weergeeft in een interview met BRF Nachrichten, een Duitstalig magazine (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op het CGVS verklaart u echter dat u in mei 2015 met het vliegtuig naar Europa bent gekomen en dus niet illegaal reisde (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 15, 29, 30). U verkreeg ook een Frans visum, ergens in december 2014. Toen uw vrouw in februari 2015 naar Europa kwam was u ook bij haar, maar u keerde sneller terug naar Afghanistan. De reden van jullie verblijf in Europa toen was vakantie. Tevens bezochten jullie familie van uw vrouw in Münster, Duitsland. De tweede keer dat jullie naar Europa kwamen was toen jullie het land ontvluchtten, u situeert dit eind mei 2015. Jullie vlogen toen via Istanbul en Parijs. In Parijs werden jullie opgehaald door de familie van uw vrouw uit Duitsland, haar oom Q. (...). Alvorens naar België te komen bleven jullie daar 10 dagen tot een maand bij hem (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 29, 30).

Echter zijn er nog zaken die niet overeenkomen tussen jullie verklaringen en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zo verklaarde uw echtgenote op DVZ dat ze in januari 2015 enkel met haar jongste zoon naar Europa kwam, na een twintigtal dagen keerde ze terug naar Afghanistan (zie DVZ 15/09/2015). Echter blijkt uit de reisinformatie vervat in het visumdossier dat een reis geboekt werd met vertrekdatum 25 januari 2015 met als bestemming Parijs via Istanbul, op naam van vier personen, namelijk uw vrouw en drie kinderen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Aldus zou uw echtgenote toen niet enkel met de jongste zoon gereisd hebben zoals ze eerst verklaarde, maar met alle kinderen. Uw verklaring als was u in februari 2015 eveneens in Europa bevestigt dit trouwens, aangezien moeilijk kan worden aangenomen dat jullie de twee andere kinderen alleen in Afghanistan zouden hebben achtergelaten (CGVS 19/05/2016 p. 10). Aldus zouden jullie in januari/februari 2015 allemaal in Europa verbleven hebben. Verder zouden jullie na dit familiebezoek teruggekeerd zijn naar Afghanistan, maar de paspoorten die over dit alles uitsluitel kunnen geven kunnen jullie niet voorleggen, op een onduidelijke kopie van één pagina uit uw paspoort waarop enkel uw visum staat, na. De pagina's in de paspoorten met reisstempels ontbreken echter. De oom van uw vrouw in Duitsland zou jullie paspoorten genomen hebben om weg te gooien, zo beweerde u (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 14, 17 en S. (...) 19/5/2016, p. 4). Indien jullie met geldige reisdocumenten en geldige visa reisden rijst de vraag waarom deze oom de paspoorten na aankomst in Europa diende weg te gooien. Bovendien verklaarde u eerder bij DVZ uw paspoort te hebben achtergelaten in Afghanistan (zie verklaringen DVZ). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, ontkent u dit enkel (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 17). Jullie legden wel boarding passes neer op naam van uw vrouw met de data 22/23 maart en reisweg Parijs-Istanbul-Kabul kunnen wel een indicatie zijn dat uw echtgenote toen

teruggekeerd is naar Afghanistan. Het is echter geen bewijs dat uw vrouw effectief terugkeerde, of dat ook u met de rest van het gezin terugkeerde, of dat jullie dan tot jullie laatste beweerde vertrekdatum ergens in mei 2015 in Afghanistan zijn gebleven (CGVS 19/05/2017 p. 29). Het gegeven dat jullie nog geen volledige duidelijkheid bieden over jullie precieze moment van vertrek uit Afghanistan is nochtans niet zonder belang, aangezien de problemen die leidden tot jullie vlucht uit Afghanistan wegens een vrees voor vervolging begonnen zijn na jullie terugkeer uit Europa.

Bij dit alles kunnen nog enkele opmerkelijke vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover ondermijnen. Zo kunnen noch u, noch uw vrouw zeggen wat de familienaam is van de zogezegde oom die in Duitsland woont en die jullie gingen bezoeken (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 30, 22/2/2017, p. 18). De naam van zijn vrouw is nu eens N. (...) (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 31), dan weer M. (...) of S. (...) (CGVS M. (...) 22/2/2017, p. 17). Het is opmerkelijk dat u dit niet kan zeggen, daar hij jullie geholpen heeft in Europa en jullie meermaals bij hem op bezoek gingen. Daarnaast ontkennen jullie tevens dat uw vrouw familie zou hebben in Nederland (CGVS M. (...) 22/2/2017, p. 16; CGVS S. (...) 19/5/2016, p. 10 en 22/2/2017, p. 5). Ze zou dit zomaar hebben gezegd. Nochtans beweerden jullie aanvankelijk dat uw vrouw in januari 2015 op bezoek ging bij deze tante (zie DVZ). Het is dan ook merkwaardig dat uw vrouw zou verklaren dat ze een tante heeft genaamd Marzia die in Nederland woont als dit niet zo is, zeker omdat ze even goed gewoon had kunnen zeggen dat ze bij familie in Duitsland was geweest zoals jullie nu beweren. Aldus bestaat er grote onduidelijkheid over de reismotieven achter jullie reis naar Europa in januari 2015, en bestaan er eveneens twijfels over het werkelijke moment van jullie vlucht uit Afghanistan. Gezien u stelde dat uw problemen pas begonnen na terugkeer naar Afghanistan, ergens in maart 2015, (voordien had u zelfs niet het plan opgevat om uw land te ontvluchten) is dit uitermate van belang (CGVS M. (...) 19/05/2017 p. 31).

Van een asielzoeker kan tevens worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming vraagt in het land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid om asiel aan te vragen bestaat. Uit uw verklaringen blijkt dat u met een Frans visum naar Europa bent gereisd en via Frankrijk de Europese Unie bent binnengekomen. Alvorens naar België te komen reisde u naar Duitsland alwaar u enige tijd verbleef. Jullie lieten echter na in Frankrijk of Duitsland asiel aan te vragen. Ter motivatie stelt u dat u in Frankrijk geen asiel wou aanvragen omdat u denkt dat de Fransen "iets van u zouden verlangen" omdat ze u een visum hebben gegeven (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 29, 22/2/2017, p. 5). U verwijst hierbij naar de spionagezaak waarbij u zou betrokken geweest zijn. Dit berust op een louter vermoeden . U geeft trouwens zelf toe dat het louter een gevoel was, dat de Fransen u misschien niks zouden vragen in ruil (CGVS M. (...) 22/02/2017 p. 6). In Duitsland wou u geen asiel aanvragen omdat de oom van uw vrouw heel lang op een beslissing had moeten wachten daar, daarnaast koos u voor België omdat alle internationale organisaties zich in België bevinden (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 22). Het feit dat u in deze landen geen asiel heeft aangevraagd, terwijl deze mogelijkheid wel bestond en beide landen partij zijn bij de Conventie van Genève van 28/07/1951, doet ernstige vragen rijzen bij uw beweerde nood aan internationale bescherming en doet vermoeden dat u om andere redenen hier een asielaanvraag hebt ingediend.

Daarnaast heeft u het ook niet aannemelijk gemaakt dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van concrete problemen of dat u bij een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hierbij wil het CGVS vooreerst opmerken dat er niet getwijfeld wordt aan uw tewerkstelling bij R. en [E.]. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw werk bij vooral dit laatste bedrijf problemen heeft gekregen in Afghanistan die dermate ernstig waren dat u voor uw leven of integriteit diende te vrezen, of dat u bij terugkeer de taliban of andere gewapende groepen dient te vrezen.

Zo is het opmerkelijk dat uw problemen plots ontstaan zijn nadat u een eerste keer vanuit Europa bent teruggekeerd in maart 2015, dit terwijl u al vanaf 2008 werkzaam was bij telecombedrijf [E.]. Daarvoor ondervond u nooit enige problemen (CGVS M. (...), 19/5/2016, p. 31). Hoewel u van 2008 tot 2010 direct samenwerkte met de Amerikanen bij bijvoorbeeld het installeren van internet op ISAF-basisen ondervond u ook toen nooit enig probleem. Nadien werkte u slechts indirect met hen samen, zo verklaarde u (CGVS M. (...), 19/5/2016, p. 9, 26). Het laatste project waar u aan werkte en waarvoor u technische verantwoordelijke was werd bovendien in mei 2014 stopgezet en daarna had u er zelfs niks meer mee te maken (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 26). Dat u door uw aandeel in dit project, waarbij aan het licht kwam dat de Amerikaanse NSA (National Security Agency) in Afghanistan spionageactiviteiten ontplooid hadden, problemen ondervond of zal ondervinden berust ook op een louter vermoeden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u slechts instond voor de technische ondersteuning van dit project, meer niet (CGVS M. (...), 19/5/2016, p. 7, 25). Volgens uw verklaringen

bent u de enige die uw functie uitoefende en was u er niet van op de hoogte dat de Amerikanen deze techniek gebruikten om te spioneren (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 9 en 22/2/2017, p. 11). U denkt ook slechts dat u aan deze spionage heeft meegewerkt doordat er verhalen in de media opdoken en kan dit niet met zekerheid zeggen (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 25 en 22/2/2017, p. 11).

Daarnaast zouden uw problemen pas ontstaan zijn, anderhalve maand voor uw tweede vertrek uit Afghanistan dat u eind mei 2015 situeert (CGVS M. (...) 19/5/2016, p. 25, 22/02/2017 p. 7), en dit nadat een dief van twee generatoren op uw afdeling ontslagen werd. Hij behoorde tot uw team. U zou hierom bedreigd zijn door hem en zijn vader, die een commandant zou zijn uit Surobi. Nochtans was u niet degene die de beslissing nam voor zijn ontslag en werd er een comité van verschillende leden samengesteld om de zaak te onderzoeken. De andere leden van dit comité ondervonden vreemd genoeg geen probleem nadien (CGVS M. (...) 22/2/2017, p. 14). Verder gebeurde er niks dat wijst op herhaaldelijke bedreigingen. U verklaarde opgebeld te zijn, vervolgens deden er roddels over u de ronde, waarvan u vermoedt dat deze de wereld ingestuurd werden door de ontslagen werknemer, maar ook dat berust louter op een vermoeden (CGVS M. (...) 22/2/2017, p. 9). U zou scheef bekeken zijn door andere collega's, omdat het gerucht de ronde deed dat u een rol speelde in het spionageschandaal dat eerder aan het licht was gekomen. Echter bleef het ook bij roddels. Uw baas zou u zelfs bevestigd hebben dat er geen problemen waren op het vlak van uw werk (CGVS M. (...) 19/05/2016 p. 21).

Verder haalde u ook aan dat u problemen kreeg met uw oom Q. (...) en zijn vriend H. M. (...). U zou twee van diens verwanten aan een job hebben geholpen. Ook deze H. M. (...) zou de geruchten opgevangen hebben dat u een spion was en zou u nadien aangesproken hebben inzake uw eerdere samenwerking met de Amerikanen. Hij zou er dan op aangedrongen hebben dat u op een of andere manier "met hen " zou samenwerken (CGVS M. (...) 19/05/2016 p. 22). Door uw toedoen en omdat u vermoedde dat die twee neefjes van H. M. (...) andere bedoelingen hadden zouden ze ontslagen en zelfs gearresteerd zijn, waarna H. M. (...) u contacteerde en bedreigde. Dat hij u bedreigde wijst nog niet op een ernstige vorm van vervolging, bovendien hield de bedreiging blijkbaar niet meer in dan dat hij u vroeg waarom u de politie zou hebben geïnformeerd over hen (CGVS M. (...) 19/05/2017 p. 29). Men kan hier niet echt spreken van een bedreiging. Het is zelfs onduidelijk uit uw verklaringen waarbij die twee neefjes dan wel betrokken zouden geweest zijn, u stelt enkel dat ze misschien bekend waren bij de politie en werden opgepakt (CGVS M. (...) 22/02/2017 p. 13). Bovendien heeft u er geen idee van wat er na uw vertrek met H. M. (...) zijn neefjes gebeurd is (CGVS M. (...) 22/02/2017, p. 14). U kent zelfs niet eens de namen van die neefjes van H. M. (...) (CGVS M. (...) 22/02/2017 p. 8). U had ook schrik dat de Afghaanse autoriteiten op een of andere manier te weten zouden komen dat u diegene was die die twee verwanten van H. M. (...) aan een job had geholpen en dat ze ook u zouden vervolgen (CGVS M. (...) 19/05/2017 p. 28). Echter zijn de autoriteiten u ook nooit komen zoeken.

Heel kort nadien kreeg u van uw vriend R. (...), uw contactpersoon bij de nationale veiligheid, te horen dat de taliban, de mafia, opstandelingen of parlementsleden u in het vizier hadden als spion voor de Amerikanen, dit wegens uw eerdere samenwerking met hen als ingenieur bij [E.], waarna u besloot het land te verlaten (CGVS M. (...) 19/05/2017 p. 22). R. (...), zou u niet gezegd hebben welke concrete informatie er was over uw veiligheid, er is ook verder niks gebeurd in de twee dagen dat u nog in Afghanistan zou gebleven zijn (CGVS M. (...) 22/02/2017 p. 10, 13). Opnieuw gaat het hier dus om vage informatie en vermoedens en niet om concrete aanwijzingen dat u werkelijk gevisieerd werd. Het is trouwens merkwaardig dat u nu plots, op een moment waarop u niet meer rechtstreeks samenwerkt met de Amerikanen, en enige tijd nadat bekend was geraakt dat de NSA betrokken was bij spionage in Afghanistan (maart 2014) bedreigd zou worden omdat u mogelijk aan dit project had meegewerkt.

Bovendien is het frappant dat uw vrouw niks kan vertellen over deze problemen (CGVS S. (...), 19/5/2016, p. 11, 22/2/2017, p. 5). Ze denkt dat u mogelijk problemen had op kantoor en dat u achtervolgd werd door kidnappers (CGVS S. (...), 19/5/2016, p. 11). Van iemand die asiel aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon weet waarom zij asiel aanvraagt. Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten is het merkwaardig dat u uw vrouw niet zou hebben ingelicht over de reden van uw vertrek uit Afghanistan. Hoewel het CGVS kan aannemen dat u uw vrouw in Afghanistan niet van alle details op de hoogte bracht is het merkwaardig dat u ook na uw vertrek naar Europa of na het indienen van uw asielaanvraag dit niet heeft gedaan, zelfs niet in grote lijnen. Dit gegeven ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw vrouw haalt verder geen enkel persoonlijk probleem aan (CGVS S. (...), 19/5/2016, p. 3 en 14).

Bovendien dient hierbij nog te worden vermeld dat uw tewerkstelling als ingenieur voor het telecombedrijf [E.] op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet

aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling bij dit bedrijf of uw samenwerking met ISAF. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van een concrete vrees. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De documenten die u neerlegt over uw werk bij R. en [E.] (5 Certificates of appreciation, een Certificate of achievement, een Certificate of commitment and loyalty, 9 Certificaten van opleiding, 7 foto's 7, loonfiches, 2 bankkaarten, 5 werkbadges, een enveloppe, een document verblijf Pakistan, informatie over de situatie in Afghanistan, een bundel werk mails, een lijst van de NATO over plaatsing antennes, een lijst met login voor NDS, info over CEO [E.], info Edward Snowden, 2 Connectivity diagrams, een promotion memo, uw ontslag email, nog een bundel mails, een kopie van uw paspoort met visum, een groepsfoto) tonen aan dat u daar gewerkt heeft maar tonen op zich niet aan dat u hierdoor problemen heeft ondervonden of zal ondervinden. De kopie van een pagina uit uw paspoort toont evenmin uw problemen aan. De kopieën van de paspoorten en identiteitskaarten van uw familieleden in Canada tonen slechts aan dat zij daar de nationaliteit verkregen hebben. De psychomedische attesten van uw kinderen tonen aan dat zij in behandeling zijn maar tonen uw problemen niet aan, noch tonen ze aan dat u niet in staat zou zijn om coherente en volledige verklaringen af te leggen. Hieruit blijkt enkel dat uw zoontje bepaalde gehoorproblemen heeft, naast andere moeilijkheden met communicatie en ontwikkeling. Ook uw zoontje R. (...) kampt met medische problemen mede veroorzaakt door een vroeggeboorte. De boardingpasses van uw vrouw van haar terugvluchten naar Afghanistan op 22 maart 2015 tonen mogelijk aan dat zij toen het vliegtuig genomen heeft.

Het attest dat verwijst naar uw psychologische begeleiding volstaat niet om tot een andere appreciatie te leiden inzake uw asielaanvraag. Het bevestigt enkel dat u psychologisch gevolgd en behandeld wordt omwille van klachten van depressie en geheugenproblemen, maar voegt voor het overige niets toe aan jullie asielaanvraag. Het biedt geen verklaring voor vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden, en nergens blijkt dat u door uw mentale moeilijkheden niet in staat zou zijn coherente en volledige verklaringen af te leggen. Bovendien kan u voor medische problemen beroep doen op de mogelijkheid die voorzien is in de Vreemdelingenwet, namelijk een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 196, 197, 198 en 199 van het Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 10, §3 van richtlijn 2013/32/ EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de artikelen 4, 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers menen ook dat er een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.1.1. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

"II. Uiteenzetting van het middel

[...]

Volgens deze bepaling moet een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RVV, nr. 43 080 van 6 mei 2010).

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van het vluchtelingenstatus

Het CGVS stelt vast dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

☐ *De foute inschatting van het exact profiel van verzoeker*

Er dient rekening gehouden te worden met het profiel van verzoeker en dan vooral met alle eigenschappen van verzoeker.

Bovendien, luiden de volgende rechtsbepalingen als volgt:

Artikel 4 van het K.B. van 11 juli 2003

[...].

Artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003:

[...]

Verzoeker wenst ten eerste volgend argument laten gelden: Het blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerster het exact profiel van verzoeker niet juist ingeschat heeft.

Zo stelt de bestreden beslissing "Hierbij wil het cgvs vooreerst opmerken dat er niet getwijfeld wordt aan uw tewerkstelling bij [R.] en [E.]. U heeft echter niet aannemelijk gekmaakt dat u omwille van uw werk bij vooral dit laatste bedrijf problemen heeft gekregen in Afghanistan die dermate ernstig waren dat u voor uw leven of integriteit diende te vrezen, of dat u bij terugkeer de taliban of andere gewapende groepen dte te vrezen." (bestreden beslissing p.3)

In de beslissing, schrijft het CGVS "Bovendien, dient hierbij worden vermeld dat uw tewerkstelling als ingenieur voor het telcombedrijf [E.] op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatuts toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban....Bovendien, dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en /of operationele capaciteit heeft om "low level collaborators" te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of treopenmacht samenwerken, (no langer) geïdende zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot "high profile targets", ranking from serving government officials upwards." (p.5)

Uit voormelde passages kunnen we drie zaken concluderen: 1) De tewerkstelling van verzoeker wordt niet betwist in de bestreden beslissing

5

2) Volgens verwerende partij, is verzoeker maar een "low level collaborator", (wat een oncorrecte interpretatie van de rol van verzoeker aantoont in hoofde van verwerende partij, zie hieronder) 3) Moest verwerende partij overtuigd zijn dat verzoeker wel een "high level collaborator" was voor zijn ontslag, zou verzoeker wel een bescherming moeten kunnen genieten.

Een grote hoeveelheid neergelegde authentieke documenten die betrekking hebben tot verzoeker:

Verzoeker kon immers veel documenten neerleggen aangaande zijn werk. Hij stelde voor om er nog meer over te maken op het einde van het gehoor, maar verwerende partij zij dat het allemaal goed duidelijk was en reeds voldoende was (gehoorverslag 19/05/2016, p. 18-19 en 24, 33; gehoorverslag 22/02/2017 p. 9).

Blijkbaar, kon verwerende partij niet de juiste conclusie afleiden uit de neergelegde documenten. Had ze dat wel gekund, zou de hele situatie en het opgelopen gevaar ook duidelijker geweest zijn in haar ogen.

Verzoeker verdiende 3000 dollar per maand, hij legde zijn loonfiches neer. Terwijl een maandsalaris in Afghanistan eerder rond 100 euros bedraagt. Verzoeker legde ook uit hoe goed hij leefde in Afghanistan (gehoorverslag 22/02/2017, p. 20). Bovendien, Meneer Ayubi en zijn familie woonden in een grote villa en Mr heeft veel gereisd in het kader van zijn werk vooral: China, Dubai, Tadjikistan, ...(gehoorverslag 19/05/2016, p. 5-6).

Hij had samengewerkt met een Frans man rond een projet. Via die Fransman, kreeg verzoeker de mogelijkheid om een visum te bekomen van de Franse ambassade: een zes maanden visum met "multiple entrances" (gehoorverslag 19/05/2016, p. 24 en 25 en gehoorverslag 22/02/2017 p. 3). Een kopie van dit visum ligt in het dossier. Spijtig genoeg, kan verzoeker zijn paspoort niet voorleggen nu die weggegooid werd door de oom van zijn vrouw in Duitsland. Aan de realiteit van die zes maanden lange visum met "multiple entrances" kan niet meer getwijfeld worden nu verwerende partij dat naging bij de Franse ambassade. Uit die controle bleek dat de vrouw tevens een visum bekwam voor haar en hun drie kinderen. Het is zeker niet de "gewone" afghaan of de "low level collaborator" die zo snel een zulke visum kan bekomen.

De verschillende neergelegde certificaten tonen aan dat verzoeker niet zo maar een "technieker" zoals verwerende partij fout blijkt te stellen. Hij was in direct contact met vele internationale en de Afghaanse autoriteiten/ vennootschappen. Het CGVS heeft de documenten van de verzoeker niet goed analyseert. Het CGVS beschouwt dat deze documenten geen bewijs van een precies vrees zijn maar ze zijn belangrijk omdat ze het werk waarvoor de verzoeker verantwoordelijk was, bewijzen. Deze documenten werden zonder echt reden door de verwerende partij weigeren.

Na 9 uur gehoor op het CGVS, ondervindt verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker omtrent zijn werk in Afghanistan en zelfs in het algemeen

Verzoeker omschrijft in een verklaring in bijlage (stuk 4) nogmaals exact wat hij deed en met wie hij dagelijks in contact was. Al die elementen moeten ons kunnen overtuigen dat verzoeker in geen geval een "low level collaborator" was. Hij was geen chauffeur, nog kok, maar kon belangrijke beslissingen nemen. Hij was hoofd van zijn departement, hij spreekt perfect engels, en had veel internationale contacten en was heel bekend (gehoorverslag 19/05/2016 pag. 25 en 26 en gehoorverslag 22/02/2017 pag. 19-20).

Verzoeker wil ook een brief geschreven door [J.F.] een Amerikaanse man die met hem in Afganistan werkte, neerleggen (stuk 5). In deze brief legt M. [J.F.] uit dat "due to the nature of our business we were considered a high value target by the enemies of the Afghan government and its coalition partners (...) [E.] fired employees who supported our program, and many of the employees were falsely perceived as collaborators and became targets themselves. Of those with whom I've worked, I am personally aware of one being kidnapped, two were physically assaulted, and most were threatened by colleagues, university peers, as well as persons with the Afghan government itself"

Pagina 7 van het gehoorverslag van 22/02/2017 vertelt verzoeker dat hij "teamleader, Operator manager, Chief ingenieur, network head of unit implementation" was en dat deze termen de verschillende titels waren die hij kreeg.

In 2004, is hij begonnen als technieker (gehoorverslag 19/05/2017 p. 7), maar heel snel kreeg hij meer en meer verantwoordelijkheden, maar hij deed de dagelijkse onderhoud niet (p. 19 gehoorverslag 19/05.207).

Bovendien, en hier rept verwerende partij geen woord over, was verzoeker werkachtig in een heel gevaarlijk domein: het telecomdomein. Zijn bedrijf werd ingesteld om alle internetconnecties te regelen en werkte mee aan af luisterschandalen. Dit wordt ook niet betwist. Meneer was dus niet enkel "technieker" in een voedselketen bvb maar in een heel gevoelige sector.

Als men de redenering volgt die verwerende partij zelf maakt betreffende "high level collaborators", zou de pure tewerkstelling op zich moeten voldoen des te meer het in een zeer gevoelige sector was.

Bovendien, was verzoeker ook daadwerkelijk in gevaar (zie hieronder). Het feit dat hij zo snel vertrok na de verschillende eerste tekens van omwenteling, is net een bewijs hiervan. Verzoeker had al de mogelijkheid gekregen om met zijn vader te vluchten naar Canada (pag. 12 gehoorverslag 19/05/2016), maar op dat moment, verkeerde hij nog niet in gevaar. Waarom zou hij afstand doen van zijn heel interessante post waar hij zo goed verdiende om hier in een rij te staan om eten te krijgen en met zes personen op éénzelfde kamer te slapen?

Naar aanleiding van de recente landeninformatie op basis van kwaliteitsvolle bronnen

Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 verplicht verwerende partij om rekening te houden met alle relevante landeninformatie.

Ook de Guidelines van UNHCR moeten hier in aanmerking komen²: UN High Commissioner for Refugees³ (UNHCR) : « Other Civilians Perceived as Supporting the Government or the International Community AGEs are reported to kill civilians deliberately to punish them for supporting the government, with the killings intended to serve as a warning to others.²⁴⁰ AGEs are also reported to use different mechanisms to warn civilians against supporting the Government, including text messages, local radio, broadcasts, social media and "night letters" (shab nameha). In locations where AGEs have been unable to win public support, they are reported to harass and intimidate local communities, and to mete out punishments against the local population for supporting the Government. Civilians accused of

“spying for” the Government are reportedly subjected to summary trials in parallel and illegal judicial procedures operated by AGEs; the punishment for such alleged “crimes” is usually execution ».

UNAMA

In May 2015, according to a village elder who witnessed the beheading of an engineer by the Taliban, a Taliban commander instructed a Taliban member to record that he had imposed the punishment because the engineer had supposedly supported the Government. The Taliban member reportedly placed a piece of paper with a message to this effect on the victim's body.⁴

In election periods, election workers have been specifically targeted by AGEs. For example, in relation to the 2014 elections UNAMA reported that, “During the Presidential and provincial council elections on 5 April and the Presidential run-off election on 14 June, UNAMA documented 242 incidents of ground attacks by AntiGovernment Elements targeting the electoral process. These attacks resulted in 380 civilian casualties (74 killed and 306 injured).” Election workers were also victims of targeted killings⁵. According to local residents of Zahri district in Kandahar province, if a member of the Taliban dies, the Taliban search villages for an alleged spy to punish.”⁶

Between 1 August and 31 December 2014, UNAMA documented 10 incidents of Taliban members burning homes of civilians who had expressed political or verbal opposition to the Taliban. Affected communities and civilians described the house burnings as acts of intimidation intended to spread terror and serve as collective punishment for individuals and families perceived as pro-Government⁷.

In 2015, UNAMA documented 44 incidents of AGEs, including Taliban, punishing civilians through parallel justice structures for alleged infractions of Sharia law, perceived offences, and allegations of spying.⁸ In 2014, the Taliban abducted 15 boys, accusing them of being Government spies.⁹ In 2014, UNAMA documented 12 incidents in which AGEs beheaded 17 civilians. In all but one incident, where the motive could not be ascertained, the civilians who were abducted and beheaded were accused by the responsible AGEs of spying for the Government or supporting the ANSF. For example on 10 December 2014, the beheaded body of a civilian was found in the Shekha area of Deh Bala district, Nangarhar province. Residents confirmed that the man was a civilian driver whom the Taliban had accused of spying and assisting the Government. On 5 December 2014, a group of AGEs abducted four civilian men in Deh Bala district, Nangarhar province. Local residents found the beheaded bodies of the four victims on 8 December 2014 and stated that local Taliban had accused the men of spying and supporting the Government¹⁰

In ondergeschikte orde, moest Uw Raad toch van oordeel zijn dat verzoeker geen « high profile collaborator » zou zijn (wie zou het dan wel zijn, met 3000 euros per maand ?), dan verwijst verzoeker naar en bovenstaande citaat van UNHCR Guidelines. Daarin, wordt niet een zulke onderscheid tussen « high » and « low » level collaborators gemaakt. Eenieder die maar geassocieerd kan worden aan de Amerikanen en de internationale gemeenschap en/of de Afghaanse staat, loopt, volgens heel recente informatie, een reël gevaar op vervolgingen.

Amnesty International

Volgens het Verslag van Amnesty International “Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution – defined in European Union (EU) and international law as “severe violations of basic human rights”⁶² on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them: • civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters; • individuals perceived as “Westernized,” including people who have returned from Western countries – some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become “foreigners” or that they were spies for a Western country¹¹ “

Norwegian Country of Origin Information Centre

Volgens de Norwegian Country of Origin Information Centre, “The Taliban have been targeting a wide range of what they consider ‘misbehaving’ people: b) Government officials and employees of western and other ‘hostile’ governments – any civilian working for the government or for western diplomatic representations or agencies; d) Individual believed to be spying or informing the authorities on the Taliban; f) Collaborators of the Afghan government – potentially anybody helping the government in any way; g) Collaborators of foreign military forces– potentially anybody helping the foreign forces in any way; h) Contractors working for the Afghan government; i) Contractors working for foreign countries, opposed to the Taliban; As a whole, these categories of targeted individuals include a number of people

which is difficult to quantify with precision, but in all likelihood exceeds 1 million people (there are around 400-450,000 members of the security forces, plus over 500,000 civilian employees of the government, and then we should add tens of thousands of contractors). Attacks against the categories of people mentioned above have been going on since the early days of the insurgency (2002)."¹²

Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation

Volgens deze centrum "As in 2016, most civilian casualties – 62 per cent – from targeted killings perpetrated by Anti-Government Elements occurred during attacks deliberately targeting civilians. UNAMA documented 199 incidents of deliberate killings by AntiGovernment Elements targeting civilians that resulted in 334 civilian casualties (220 deaths and 114 injured), a decrease in comparison to the same period in 2016 when the mission recorded 229 incidents. Such attacks persisted predominantly against civilians viewed as connected to the Government or security forces through current or former employment, family members, perceived support or outlook." (UNAMA, July 2017, S. 42) (...) UNAMA observed that Anti-Government Elements frequently kidnapped civilians based on suspicions that they had connections to, or worked for, the Government, in addition to the targeted abduction and kidnapping of civilian Government employees, including off-duty ANP. (...)Notwithstanding, Anti-Government Elements often killed those abductees identified as off-duty members of the Afghan national security forces, their family members or civilian Government staff, as well as people perceived to be government spies. "¹³

Aangedaande vermogens van de Talibaans om personen te nastreven

In February 2016, de Immigration and Refugee Board of Canada (IRB) heeft informatie over de vermogens van de Talibaans om personen te nastreven, bijeengebracht : "the Taliban may be able to find a person who relocates to a different area, and that they have been successful in doing so, particularly when targeting their "well known or well positioned opponents (...) the Taliban generally has the capability to track individuals, through the use of "formal and informal communication" networks to obtain information about a person's whereabouts (...) The Professor explained that the Taliban has shadow governors and military commanders in almost all provinces; communication and information-sharing between the command structure is likely, including in efforts to obtain information about a person's background... Additionally, there may be communication between mullahs and the shadow governors, particularly in the southern regions, who serve as a source for information... The AAN [Afghanistan Analysts Network] analyst explained that there is some coordination between higher levels within the Taliban, but that information being fed back up from local levels is "not done in a systematic way" and that local level Taliban have a lot of "discretionary power" when carrying out their activities" (...) The Professor explained that in addition to exploiting tribal connections when pursuing a person of interest, the Taliban "can apply pressure and draconian measures on the person's family members to gain information. This is probably their most important means in tracking down a person: "tell me where he/she is or we will kill your family." Such intimidation is usually a fairly successful tactic". 'The professor stated that if the Taliban uncovers the background of an ordinary person, which the Taliban perceives to be questionable, this would create problems for that person ... The AAN analyst explained that if the person in question is someone who has worked as an interpreter, for example, and relocates, if the Taliban becomes suspicious of that person's background, they might contact another district's commander to find out more about the individual"

Al deze informatie tonen dat het loutere feit dat de verzoeker een high level collaborator in een Amerikaanse bedrijf (die internetverbinding en mobiele netwerken voor NATO en VIP plaatsen installeren) was, een weerlijk en gerechtvaardigd vrees voor vervolging veroorzaakt.

Verzoeker wil ook een brief geschreven door een van zijn ex-collega neerleggen (stuk 13). In deze brief legt [M. E. A.] uit dat hij met de verzoeker werkte en dat Meneer [A.] zijn baas was. [M. E. A.] heeft de vluchtelingenstatus in België gekregen op basis van het gevaar dat hij was gelopen omwille van zijn werk in dezelfde bedrijf waarin Meneer [A.] zijn baas was.

☐ Vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingconventie

Verzoeker zou graag op alle kritiek zoals in de bestreden beslissing geuit antwoorden.

Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002).

Aangaande het feit dat de vrouw van verzoeker een foute verklaringen gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken

Zowel verzoeker als zijn vrouw begonnen spontaan over de werkelijke identiteit van Mevrouw bij het gehoor voor het CGVS. Beiden hebben een volledig overeenkomende verklaring voor deze leugen die hen aangeraden werd door de oom van Mevrouw die in hun ogen een beetje ervaring had met de asielprocedures in Europa nu hij daar al 10 jaar verbleef. Die oom veroorloofde zich dus om "advies" te geven aan zijn familieleden die vers uit Afghanistan kwamen om hun leven te redden.

Hij gaf hen twee slechte adviezen, die spijtig genoeg gevolgd werden door verzoeker en zijn echtgenote. 1) Een foute identiteit aangeven voor Mevrouw zodanig dat de autoriteiten haar "visum" niet zouden terugvinden en haar zo niet kunnen uitzetten. 2) Geen asielaanvraag indienen in Duitsland omdat de oom in kwestie er heel lang had moeten wachten op zijn beslissing

Daarbovenop, was verzoeker bang om bij de Franse autoriteiten terecht te komen omwille van de heel voordelige visum die verzoeker via een Fransman met wie hij samen gewerkt had, gekregen had (gehoorverslag 22/02/2017, p.5 en 6). Hij was werkelijk bang dat de Franse autoriteiten hem iets in ruil zouden vragen. Gezien de herkomst en de ervaring van verzoeker, is een zulk manier van denken wel geloofwaardig.

De verzoekers hebben dus duidelijk uitgelegd waarom ze geen asielaanvraag in Frankrijk en in Duitsland hebben ingediend.

Tussen de vier gehoren die afgelegd werden op het CGVS, kon er geen enkele tegenstrijdige verklaring gevonden worden die in de bestreden beslissing vermeld zou zijn. De bestreden beslissing haalt enkel een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen afgelegd tijdens de eerste DVZ gehoor (helemaal in het begin) en de latere verklaringen bij het CGVS.

Verzoekers kunnen enkel nogmaals benadrukken dat ze onder invloed van de oom foute verklaringen aflegde. Heel snel, beseften ze dat dit advies eigenlijk helemaal niet klopte en dat ze beter de hele waarheid zouden vertellen, en dit zodra ze er de gelegenheid toe kregen. Dit werd dan ook gedaan en op een perfecte wijze, gezien er geen enkele tegenstrijdigheid voortvloeit uit de 4 lange gehoren bij het CGVS. Meneer legde ook uit pagina 5, 16 en 18 van het gehoorverslag van 22/02/2017 waarom hij en zijn vrouw gelogen hadden. Vandaag, hebben ze er natuurlijk spijt van.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RVV, nr. 43 080 van 6 mei 2010).

Paragrafen 39 en 201 van de procedure gids van UNHCR ook bepalen dat« [...] il convient de tenir compte de toutes les circonstances pour se faire une idée exacte de la situation de celui qui demande le statut de réfugié. » en « Très souvent, le processus d'établissement des faits ne sera achevé que lorsque la lumière aura été faite sur tout un ensemble de circonstances. Le fait de considérer certains incidents isolément hors de leur contexte peut conduire à des erreurs d'appréciation.¹⁴ »

Aangaande de reisweg en terugkeer naar Afghanistan na de reis naar Europa voor toeristische redenen

Verzoeker herhaalt hier wat hij reeds zei en schreef omtrent het Frans Visum die 6 maanden geldig was met "multiple entrance". Verzoeker heeft uitgelegd dat hij in maart terugkwam omdat zijn vakantie eindigde en dat zijn vrouw en hun kinderen en paar weken later zijn teruggekomen.

Het was precies dit visum die het hem mogelijk maakte om samen met zijn familie, tot twee maal toe te vertrekken omdat de visa nog geldig waren. Na zijn eerste reis, keerde hij vroeger als zijn vrouw terug omdat hij niet zo veel vakantiedagen had en moest verder werken.

Bovendien, legde verzoekster de drie boardingpasses neer van de terugreis naar Afghanistan, wat op zich al een heel sterk bewijs is. En ten tweede, het CGVS heeft nagevraagd bij de Franse ambassade of

verzoekster een visum kreeg voor één van haar kind of voor drie van haar kinderen en het was inderdaad voor de drie.

Wat betreft de vraag van verwerende partij of verzoeker wel degelijk terugkeerde naar Afghanistan na hun reis voor toeristische redenen, heeft verzoeker loonfiches die van zijn aanwezigheid in Kabul gelegd.

Ook de verklaringen die de vrouw van verzoeker deed omtrent de reisweg bij DVZ waren fout! Mevrouw heeft geen tante wonen in Nederland en dat werd heel duidelijk uitgelegd tijdens de verschillende gehoren op het Commissariaat generaal. Hier gaat het weer om een tegenstrijdigheid tussen een DVZ verklaring en CGVS verklaring, en hiervoor verwijst verzoeker bijgevolg naar wat reeds hoger vermeld werd. Ook het interview met het BRF nachrichten werd gedaan heel kort na de aankomst van verzoekers ook al werd het later gepubliceerd. Meneer legde ook uit pagina 5, 16 en 18 van het gehoorverslag van 22/02/2017 waarom hij en zijn vrouw gelogen hadden. Vandaag, hebben ze er spijt van

Verzoeker wenst volledig te zijn en dus alle kritiek van verwerende partij trachten te weerleggen maar is van mening dat de onderstaande punten nogal heel subjectief zijn. De onderstaande weigeringsmotieven vallen moeilijk te verenigen met de Afghaanse context en het onbetwiste profiel van verzoeker zoals hierboven werd uiteengezet.

Volledigheidshalve, tracht verzoeker niettemin de volgende uitleg te geven aan verwerende partij:

Aangaande het feit dat verzoeker geen probleem ondervond tussen 2008 en maart 2015

Verzoeker is niet in het hoofd van zijn belagers, en kan maar vaststellen dat hij tot maart 2015, en precies, tot hij besliste om zijn collega te ontslaan, geen problemen gekend had. Iedereen kende wel de algemene situatie in Afghanistan, maar in de ogen van verzoeker, bestonden er geen reden om zijn goedbetaalde en heel interessante job op te geven. Alhoewel hij niet gestudeerd had, kon hij toch beetje bij beetje een goede positie krijgen. Meneer heeft al een onderdeel van zijn leven in Pakistan gewoond en was blij om terug in zijn land te zijn waar hij het goed had. Hij wou de situatie dus positief blijven zien ook al wist hij dat zijn job gevaarlijk was.

Het was een confidentieel project, zelfs voor de mensen die eraan werkten, zoals verzoeker het stelde (p. 12 gehoorverslag 22/02/2017). Daarna werd het duidelijk dat hij wel aan dit project had gewerkt ook al werd het hen niet "officieel" gezegd maar er waren wel genoeg elementen die het aantoonde. Verzoeker legde ook uit in zijn gehoor van 19 mei 2016 dat de mensen het project eerst niet kenden, en dat het pas later bekend werd dat er mee afgeluisterd kon worden (p. 25).

Het feit dat verzoeker zo snel op de vlucht sloeg eens dat hij zich werkelijk bedreigd voelde, toont ook aan dat hij steeds op zijn hoede was, omdat hij heel goed wist dat hij risico's nam. Meermaals zegt verzoeker dat zelfs chauffeurs van Amerikanen vervolgd worden, maar iemand met zijn profiel zeker (gehoorverslag 19/05/2016 pp 24 en gehoorverslag 22/02/2017 p.19-20).

Aangaande het beginpunt van de problemen van verzoeker

Verzoeker wist goed genoeg dat hij op een algemene wijze een potentiële target kon zijn van de Taliban, maar hij wou blijven verder werken. Alles begon op het moment dat hij besliste om een man uit zijn eigen team te ontslaan wegens diefstal van een generator. (gehoorverslag 22/02/2017, p.7). Ook al was de "comité" samengesteld om te samen een beslissing te nemen, diegene die het allemaal anders had kunnen laten verlopen en vooral het ontslag vermijden, was verzoeker. Dit is te verklaren door het feit dat verzoeker de "teamleader" was en dat de dief in zijn team was, en verzoeker dus het onderzoek kon trekken. Verzoeker werd direct telefonisch bedreigd door die persoon. Die persoon vertelde hem dat iedereen hem als een spion zou aanzien. Hij begon aan iedereen te vertellen dat de verzoeker voor de Amerikanen werkte.

Verzoeker was ook in contact met iemand binnen de Afghanistan National Defense and Security Forces. Deze persoon zegt hem dat er geruchten waren dat hij niet veilig is.

Heel snel daarna, vonden verschillende incidenten plaats die verzoeker de zekerheid gaf dat hij zeker in gevaar was.

Een opeenvolging van dreigementen en abnormale situaties die verzoeker verzekeren dat hij voor zijn leef dient te vrezen

Weer herhaalt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheden bestaan in de feiten zoals verzoeker ze weergaf. Het is enkel het "gevoel", het subjectief advies van verwerende partij bij het horen van de verhalen.

Naast de drie heel serieuze bedreigingen gezien de positie van verzoeker, de context in Kabul voor zulke profielen, en de personen van wie de bedreigingen uitkwamen, kan niet meer getwijfeld worden aan een effectieve risico om zijn leven te verliezen.

Verzoeker merkt op dat er geen woord geschreven staat over het incident bij de Bulgaarse ambassade. Dit incident, maakte verzoeker ook tevens heel nerveus (gehoorverslag 19 mei 2016, p. 23-24).

Aangaande het feit dat het om roddels zou gaan dat hij meewerkte aan de spionageschandaal en de vraag of verzoeker er effectief aan gewerkt heeft

Art; 48/3 in fini: § 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven

Aan roddels kunnen mensen geloof hechten, die persoon kan die roddels ook buiten de firma verspreiden;

Aangaande het feit dat de vrouw van verzoeker "niks kan vertellen over deze problemen".

Deze weigeringsgrond toont een onvoldoende kennis aan van de realiteit in de Afghaanse gemeenschap, waarbij de vrouw reeds genoeg hebben met de organisatie van het huishouden en het opvoeden van de kinderen. Ieder zijn werk. Ook hier in België wou verzoeker zijn vrouw niet nog meer stressen met zijn problemen. Meermaals legt de vrouw van verzoeker uit dat ze hier al aan zware stress leidt. Welke man zou die stress nog willen laten toenemen voor iets waar ze toch niets aan kan veranderen. Deze informatie is bevestigd door een psychologisch attest van [T.] (stuk 14).

Wat betreft de familie naam van de oom en de voornaam van de vrouw van die oom

In Afghanistan, is het niet gebruikelijk om de vrouw van een man bij haar voornaam te noemen. De voornaam van de vrouwen moeten een geheim blijven.¹⁵ Een man wordt ook heel zelden bij zijn achternaam genoemd. Volgens een artikel van The New York Times "But for many Afghans, the trickiest question to answer is probably their name. While some countries, including Iran and Turkey, imposed surnames on their citizens in the first half of the 20th century, the practice never took hold in Afghanistan. (...) But even some Afghans with two names lack a true surname in the sense that neither name is commonly held by relatives."

2. De subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4

In subsidiaire orde, vraagt de verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reë el risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet: "§2.Ernstige schade bestaat uit: 1. Doodstraf of executie; of, 2. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, 3. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

- *Veiligheidssituatie in Afghanistan*

De verwerende partij baseert zich op het rapport "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs for asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en het verslag "COI FOCUS Afghanistan : Security Situation" van juni 2017 om haar beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te nemen.

In haar beslissing, zegt de verwerende partij dat « rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan » en hieraan toevoegt ze dat « UNHCR wijst er dat asielzoekers afkomstig uit « conflict-affected area » nood kunnen hebben aan bescherming » (beslissing, p.5).

De verwerende partij zegt dat « UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld (...); (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden » (beslissing, p. 5).

De raad van de verzoeker verbaast zich dat de verwerende partij concludeert dat « in de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden vernoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan » en « de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen ». Inderdaad, als de verwerende partij een nauwgezet analyse van het verslag had gedaan, zou ze zich realiseren dat de drie voorwaarden om te bepalen als er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld is voldaan zijn (beslissing, p. 5).

i. Betreffende het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld (sectie II, B, 1 van het UNHCR verslag van april 2016), toont het UNHCR rapport aan dat we over een algemene stijging in het aantal burgers die het slachtoffer zijn van incidenten veroorzaakt door Anti-Government Elements kunnen spreken (UNHCR verslag van april 2016, pp. 16-18).

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014. The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, [...]. An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS and the re-emergence of Al Qaeda, has further destabilized the security situation. [...]" (UNHCR rapport van april 2016, p. 14)

"The conflict is increasingly affecting all parts of the country. Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change." (UNHCR rapport van april 2016, p. 14)

"Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs." (UNHCR rapport van april 2016, p. 15-16)

"The number of civilian casualties increased every year between 2009 and 2015, apart from a four per cent decrease in 2012 compared to 2011. The year 2015 saw the highest number of civilian casualties compared to previous years, with 11,002 civilian casualties (3,545 civilian deaths and 7,457 injured). Between 1 January 2009 and December 2015, UNAMA recorded a total of 58,736 civilian casualties (21,323 deaths and 37,413 injured). The trend of rising numbers of civilian casualties continued in the first quarter of 2016." (UNHCR rapport van april 2016, p. 16)

In andere woorden, maakte het conflict in Afghanistan meer dan 294 doden (3 545/12) en meer dan 621 (7 457/12) verwonden per maand in 2015.

De verwerende partij kan niet zeggen dat deze laatste jaren/maanden het aantal burgerslachtoffers is gedaald terwijl de gegevens op basis van welke de verwerende partij de beslissing heeft genomen het tegenovergestelde aanduidt.

ii. Wat betreft het aantal conflict gerelateerde incidenten (sectie II, B, 2 van het UNHCR verslag), toont het verslag dat "In 2015, 22,634 security incidents were recorded, a 3 per cent increase compared to 2014 and the second-highest number since 2001." (p.18)

iii. Ten einde, betreffende het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden (sectie II, E van het UNHCR verslag van augustus 2013), toont het verslag aan dat heel veel personen het land moesten verlaten omwille van het conflict en de onveiligheid:

- "Conflict and insecurity continue to be major drivers of internal displacement in Afghanistan, affecting all areas of the country. [...] It was estimated that some 384,000 people were newly displaced in 2015, a significant increase from the displacement levels reported in 2014 (about 192,000 persons) and in 2013 (about 127,000 persons). The displacement trends in the first months of 2016 were reported to be in line with those in the last months of 2015. [...]. Official figures for the total number of IDPs may underrepresent the actual scale of the displacement problem in Afghanistan, as they likely exclude some IDPs dispersed in urban areas, [...]" (UNHCR rapport van april 2016, p. 28)

- "As of the end of November 2015, the 10 provinces with the largest new displacement in 2015 were (from largest to smallest) Kunduz, Nangarhar, Takhar, Kabul, Helmand, Badghis, Faryab, Farah, Badakhshan, Paktia." (UNHCR rapport van april 2016, p. 28, voetnoot n°168)

- "An estimated 40 per cent of returnees are reportedly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property." (UNHCR rapport van april 2016, pp. 31-32)

Hoewel de verwerende partij rekening moest houden met alle relevante elementen om haar beslissing te nemen, heeft ze geen rekening gehouden met alle informatie die in de verslagen staan. Zo als aangetoond is de evaluatie van de veiligheidssituatie niet goed bestudeerd en bestaat er een heel groot risico voor burgers in Afghanistan. Aangezien dat de verwerende partij haar beslissing niet op een deugdelijk onderzoek van alle informatie – die bovendien zijn te oud – waarover ze beschikt gebaseerd heeft, heeft ze het artikel 10, §3, van de Richtlijn 2013/32/UE geschonden.

Uit het recent UNHCR rapport van april 2016, beïnvloedt het conflict progressief alle delen van het land. De aard van het conflict verandert. Onder deze omstandigheden zou het terugsturen van de verzoeker naar zijn regio van herkomst een schending van artikel 3 EVRM vormen.

• Veiligheidssituatie in Kabul

De verwerende partij zelf verschijnt niet zeker van de veiligheidssituatie in Kabul en kiest zorgvuldig in haar beslissing: "Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben" (beslissing, p.6). Terwijl, het voordeel van de twijfel aan de asielzoeker moet profiteren.

Bovendien, bij het lezen van het EASO rapport van januari 2016¹⁷, is het onmogelijk om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Kabul « relatief goed onder controle » is. In tegendeel, verergert de situatie elke jaar. Inderdaad: - « Organisations monitoring the security situation in Kabul noticed a spike in insurgent attacks in the city in October 2014 and again in May 2015 and August 2015. » (EASO rapport van januari 2016, p. 34) - « After President Ghani and the National Unity Government were sworn in, and ahead of the final security transition between the international military forces of ISAF and the ANSF at the end of 2014, Kabul city saw a spike in insurgent attacks during October and November 2014. » (EASO rapport van januari 2016, p. 35) - « The capital saw 31 suicide attacks in 2014, compared to 18 the previous year. » (EASO rapport van januari 2016, p. 35) - « From 1 January to 13 September 2015, Kabul city saw 217 security incidents, including 68 explosions. » (EASO rapport van januari 2016, p. 35)

- « Another wave of attacks hit Kabul in August 2015. On 7 August, three attacks resulted in 368 victims. Fifty two were killed and 316 injured, of whom 355 were civilians; 42 of the civilians were killed and 313

injured. » (EASO rapport van januari 2016, p. 36) - « In 2015 from January to August, 126 Kabul civilians were killed and 717 injured. » (EASO rapport van januari 2016, p. 37) - « According to an assessment of several sources by the UK's Home Office the surge of terrorist attacks in Kabul in mid-May 2015 alone led to at least 26 deaths and more than 80 injuries. » (EASO rapport van januari 2016, p. 37)

Deze laatste maand werd Kabul nog het doelwit van een uitzonderlijk geweld bijvoorbeeld op 31 oktober 2017: "At least four people have been killed and 13 injured in a suicide attack in central Kabul"¹⁸ of op 21 oktober 2017 "Some 60 people have been killed in two separate attacks on mosques in Afghanistan"¹⁹

De verwerende partij concludeert dat ze een zekere appreciatiemarge heeft en dat « actueel er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet is ». Als Uw Raad, zoals de verwerende partij, vaststelt dat er geen spraak van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is, is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst - zelfs in Kabul - hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM, Saadi c. Italie, n°37201/06 van 28 februari 2008, § 132) : « Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé ».

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat Kabul niet veilig is."

2.1.2. Op 11 april 2018 leggen verzoekers een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers delen mee dat hun zoon A. opgevolgd wordt door een neuropediater die hem meermaals onderzocht heeft. Ze vervolgen dat alle indicatoren erop lijken te wijzen dat hun zoon A. aan autisme lijdt. Deze diagnose moet nog formeel bevestigd worden door een test die het centre de référence autisme de Liège (hierna: CRAL) moet bevestigen. Ze geven aan dat ze het CRAL reeds in juli 2017 hebben gecontacteerd, maar dat er ten gevolge van de lange wachtlijsten de onderzoeken pas in mei 2018 uitgevoerd worden. Om hun betoog te staven voegen verzoekers ook medische attesten, medische verslagen en brieven van verschillende artsen aan hun nota toe. Vervolgens argumenteren verzoekers dat hun zoon omwille van het autisme tot een sociale groep behoort die vervolgd en uitgescholden wordt in Afghanistan. Ten gevolge hiervan wordt

2.1.3. In een aanvullende nota van 2 oktober 2018 brengen verzoekers het medisch getuigeschrift dat door een gespecialiseerde arts van de centre de Ressources Autisme de Liège ingevuld werd. Verzoekers leggen ook het volledig rapport neer op basis waarvan de specialisten de conclusie hebben gemaakt dat een zoon van verzoekers lijdt aan autisme. Ook leggen verzoekers een attest neer opgesteld door de "Service d'aide et d'intervention précoces" waarin vermeld wordt op welke wijze zoon

A. een specifieke begeleiding nodig heeft. Er wordt ook een medisch verslag aangaande de psychiatrische aandoeningen waar verzoekster aan lijdt neergelegd. Bovendien brengen verzoekers ook de nieuwe Guideline van UNHCR bij, met name de *UNHCR Eligibility, Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, van 30 augustus 2018. In deze aanvullende nota argumenteert hun advocaat ook dat de familie ondertussen verwesterd is.

2.1.4. Op 8 oktober 2018 legt de verwerende partij een schriftelijk verslag neer. In dit verslag gaat de verwerende partij in op de situatie van verzoekers zoon in het licht van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet en op de psychische aandoeningen van verzoekster. Vervolgens gaat de verwerende partij in op de veiligheidssituatie in de stad Kaboel en op het voorgehouden verwesterd profiel van verzoekers en hun kinderen. De verwerende partij brengt ook de volgende rapporten bij:

- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 24 april 2018
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018. (hierna EASO guidelines van juni 2018)

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

Verzoekers stellen niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat verzoeker *“chief engineer operation & maintenance”* bij E. was en door personen van spionage beschuldigd werd.

Verzoeker verklaart dat hij van 2003 tot 2004 voor een Duitse hulporganisatie *“I give”* gewerkt heeft. Vervolgens werkte de verzoekende partij van 2004 tot 2008 bij R. en van 2008 tot aan het vertrek voor E.. Zowel R. als E. zijn telecombedrijven. Verzoeker is in 1388 (21 maart 2009- 20 maart 2010) met verzoekster getrouwd. Samen hebben ze vier kinderen. De ouders, twee broers en twee zussen van verzoeker wonen in Canada.

Verzoeker verklaart dat hij als *‘chief engineer operation & maintenance’* in stond voor de technische installatie van antennes en mobiele netwerken op onder meer militaire basissen. Verzoeker was hierdoor van 2008 tot 2010 in direct contact met de Amerikanen. Daarna werd een nieuw departement opgericht die deze taak overnam. Verzoeker diende nog altijd naar militaire basissen te gaan om te zorgen dat het technisch mogelijk was om er een mobiel netwerk te installeren. Verzoeker vervolgt dat

in 2014, als gevolg van de zaak rond klokkenluider Edward Snowden, aan het licht kwam dat de Amerikaanse overheid op het netwerk af luisterapparatuur geïnstalleerd heeft. De Afghaanse overheid oordeelde dat de Amerikanen hiermee moesten stoppen en in mei 2014 werd dit project stopgezet. In 2015 werd de technologie vervolgens overgedragen aan de Afghaanse overheid. Verzoeker vervolgt dat hij vreest dat hij toen mogelijk meeg geholpen heeft bij de uitwerking van dit spionagesysteem, dit zonder het te weten. Verzoeker verklaart dat zijn problemen in maart 2015 begonnen toen hij na een vakantie in Europa naar Afghanistan teruggekeerd is. Toen werden op de dienst van verzoeker twee generatoren gestolen. Verzoeker vervolgt dat een comité opgericht werd om de diefstal te onderzoeken. Ten gevolge hiervan werden vier personen, waarvan drie leden van het team van verzoeker, preventief geschorst. Na verder onderzoek bleek dat een persoon uit verzoekers team, met name K.K., de dader was. Deze persoon werd ontslagen. Verzoeker verklaart dat deze persoon de zoon van een commandant uit het district Surobi is. Verzoeker geeft aan dat hij na het ontslag van voormelde persoon door hem telefonisch bedreigd werd. Ook ondervond hij hierna dat collega's afstand van hem namen omdat er een gerucht de ronde deed dat verzoeker een spion was voor de Amerikanen. De verzoekende partij duidt ook aan welke collegae afstand van hem namen. Voorts preciseert de verzoekende partij dat het een collega van een administratief departement was die hem over de roddels vertelde. Volgens verzoeker verspreidde de ontslagen persoon deze roddels. Verzoeker geeft ook aan dat hij dit onmiddellijk aan zijn baas meegedeeld heeft, maar hij zei dat verzoeker zich geen zorgen diende te maken.

Verzoeker vervolgt dat toen hij op een herdenkingsdienst was een kennis van zijn vader hem om een dienst vroeg. Deze kennis vroeg om twee neven van een vriend H.M. werk te bezorgen. Verzoeker bracht ze in contact met een vriend bij S.. Uiteindelijk werden deze twee personen bij S. tewerkgesteld. Volgens verzoeker kregen deze twee personen ook de roddels over hem te horen. Zij zouden dit aan hun oom H.M. verteld hebben. Op een dag kwam hun oom H.M. verzoeker op kantoor opzoeken omdat hij een nieuwe simkaart nodig had. Hij sprak de verzoekende partij ook aan over religieuze zaken en de jihad. Hij vroeg ook of verzoeker mensen via hun gsm kon opsporen. Verzoeker zou verklaard hebben dat dit technisch misschien mogelijk is, maar dat hij dit niet kon doen. Vervolgens werd verzoeker opgebeld door de kennis van zijn vader die hem vroeg of hij een spion was. Verzoeker vervolgt dat hij één of twee weken later opgebeld werd door H.M. Deze persoon zou gezegd hebben dat het niet goed was dat verzoeker voor de Amerikanen werkte. Verzoeker zou hierop geantwoord hebben, dat het niet waar was waarop H.M. verzoeker vroeg om met hem samen te werken. Verzoeker geeft aan dat H.M. vroeg om zijn neven op onder meer militaire basissen te werk te stellen. Hierna contacteerde verzoeker zijn vriend bij S. en nam afstand van de twee neven van H.M. Deze twee personen werden vervolgens ontslagen. Nadien vernam verzoeker dat de twee neven van H.M. eveneens door de politie gearresteerd werden. De volgende dag werd verzoeker door de kennis van zijn vader opgebeld. Hij was boos om wat er gebeurd was met de neven van H.M.

Nadien werd de verzoeker opgebeld door een vriend die voor de nationale veiligheid werkte. Deze persoon zou bij verzoeker aangedrongen hebben om voorzichtig te zijn.

Na voormeld gesprek heeft verzoeker onmiddellijk zijn echtgenote gecontacteerd en gezegd dat haar vader hen zou ophalen om hen naar haar oom te brengen. Daar hebben ze de situatie besproken en de beslissing genomen om uit Afghanistan te vluchten. Verzoeker stelt dat hij vreesde dat één van zijn kinderen ontvoerd zou worden of dat er iets met hem zou gebeuren, daar de roddels zich verspreidde. Verzoekers hebben op 29 mei 2015 het vliegtuig naar Frankrijk genomen. Ze reisden door naar de oom van verzoekster in Duitsland om daarna op 16 juni 2015 een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Ter staving van hun identiteit leggen verzoekers de volgende stukken neer: een kopie van het visum van verzoeker. *In casu* wordt de identiteit van verzoekers niet betwist. Het betreft een multi-entry Schengenvisum type C geldig van 21 december 2014 tot 18 juni 2015. Voorts blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier van verzoekster dat de eerste secretaris van de Franse ambassade een "*avis d'opportunité pour l'obtention d'un visa Schengen ou d'un VTL*" op 4 januari 2015 voor verzoeker en zijn gezin opgesteld heeft (stukkenbundel, stuk 22.1). Dit document vermeldt dat verzoeker "*cadre de l'opérateur afghan [E.]*, il est un contact privilégié de l'ambassade." Ook wordt op dit document aangegeven dat het dient te gaan over een multiple-entry visa, geldig tot 21 juni 2015. Uit het formulier "*formulaire type de détermination de l'état membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale*" dat door de Belgische overheid werd ingevuld en naar de Franse autoriteiten werd doorgestuurd blijkt dat aangegeven wordt dat verzoekster in het bezit is van een visum voor het Schengengrondgebied. Het administratief dossier bevat geen kopie van het visum van verzoekster. Uit

de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat op basis van de vingerafdrukken van verzoekster de Belgische overheid achterhaald heeft dat Frankrijk een visum aan verzoekster uitgereikt heeft. Uit de visumaanvraag van verzoekster blijkt dat zij haar visum op 3 januari 2015 aangevraagd heeft (stukkenbundel, stuk 22.1).

Verzoekers leggen ook documenten voor ter staving van de geboorte van één van de kinderen in België op 20 augustus 2016. Verzoekers leggen ook documenten voor die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de kinderen. Enkele documenten hebben ook betrekking op psychologische consultaties door verzoekster. In de aanvullende nota's van 11 april 2018 en van 2 oktober 2018 voegen verzoekers nog medische verslagen bij die betrekking hebben op verzoekster maar ook aangeven dat autisme bij één van de kinderen vastgesteld werd. Deze documenten hebben geen betrekking op het vluchtrelaas van verzoekers.

Verzoekers leggen ook een kopie neer van de Canadese paspoorten van verzoekers broer M.M. en een neef en de verblijfskaarten van de overige familieleden in Canada. Deze documenten hebben geen betrekking op de kern van het relaas van verzoekers. Ze dienen enkel ter staving van de verklaringen van verzoekers dat ze familie in Canada hebben. Dit wordt niet betwist.

Verzoeker legt ook documenten voor om zijn verblijf in Pakistan tijdens zijn jeugdjaren te staven. Deze documenten hebben geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van verzoekers.

Verzoekers leggen ook vijf krantenartikelen neer. In de aanvullende nota's van 11 april 2018 en van 2 oktober 2018 voegen verzoekers nog verschillende rapporten toe. Deze rapporten en krantenartikelen hebben geen directe betrekking op het vluchtrelaas van verzoekers.

Ter staving van het profiel van verzoeker leggen verzoekers verschillende documenten voor: vijf originele certificates of appreciation, een origineel certificate of achievement, een certificaat van werknemer van de maand in januari 2010, een origineel certificate of commitment and loyalty, negen originele opleidingsattesten, zeven foto's, zeven loonfiches voor de periode december 2014 tot en met juli 2015, twee bankkaarten, vijf werkbadges, bundel van e-mails die betrekking hebben op het werk van verzoeker voor de periode 2011 tot 2015, een document van de Afghanistan telecommunication regulatory Authority (ATRA), lijst van de NATO over plaatsing antennes, een lijst met logins, info over de CEO van E., twee "connectivity diagrams", een memo in verband met verzoekers promotie, verzoekers afscheidsmail aan zijn collega's van 2 augustus 2015, documenten ter staving van zijn job bij R. en een enveloppe. In de aanvullende nota's van 11 april 2018 en van 2 oktober 2018 voegen verzoekers nog een schrijven toe van de heer J.F., een Amerikaan, met wie verzoeker in Afghanistan samengewerkt heeft. Om de identiteit van de heer J.F. te staven wordt ook een kopie van zijn paspoort toegevoegd en een kopie van zijn werkbadges. Verzoekers leggen ook nog een brief van de heer E.A., een medewerker van verzoeker in Afghanistan die in België de vluchtelingenstatus verkregen heeft.

Gelet op de inhoud van de stukken die voorliggen, in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij kan *in casu* aangenomen worden dat verzoeker van 2004 tot 2008 bij R. en van 2008 tot aan het vertrek uit Afghanistan voor E. gewerkt heeft. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Gelet op de verklaringen van verzoeker en de neergelegde stukken kan aangenomen worden dat verzoeker bij E. tot operation manager opgeklommen is. Een functie die hij sinds 1 juni 2010 tot aan zijn vertrek uit Afghanistan uitgeoefend heeft. Daarenboven wijst de Raad er ook op dat uit het schrijven van de eerste secretaris van de Franse ambassade te Kaboel van 4 januari 2015 blijkt dat hij aangeeft dat verzoeker "*cadre de l'opérateur afghan [E.]*" is. Uit de loonfiches van verzoeker en het bankafschrift dat voor het bekomen van een visum ingediend werd, blijkt ook dat verzoeker geen gewone medewerker van E. was, maar toch een bepaalde graad binnen het bedrijf had.

Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018, die door verzoekers werd bijgebracht, als uit de EASO guidance note van juni 2018 blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten, nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond, daar de overheid in het algemeen in de onmogelijkheid is om hen te beschermen van een dergelijke vervolging. Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld. Het loutere gegeven dat verzoeker werkzaam was bij E. als operation manager en in de loop van zijn carrière aldaar met de Amerikaanse overheid samengewerkt heeft volstaat echter

niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen.

In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moet rekening worden gehouden met hun persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De vraag die dient onderzocht te worden is of er concrete aanwijzingen zijn dat verzoekers omwille van verzoekers risicoprofiel(en) dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst ten gevolgen van verzoekers werkzaamheden voor E. als operation manager en zijn samenwerking met (buitenlandse) overheden.

De Raad wijst er ook op dat gegronde vrees voor vervolging een belangrijk onderdeel van de vluchtelingendefinitie is. Vrees impliceert ook een toekomstige gebeurtenis. Het begrip vrees valt uiteen in een subjectieve en een objectieve vrees. Subjectieve vrees is op zich onvoldoende om als vluchteling erkend te worden. Deze subjectieve vrees moet ondersteund worden door een objectieve vrees. Deze gegronde vrees moet gebaseerd zijn op objectieve gegevens. Eerdere vervolging kan een rol spelen bij de vraag naar de gegrondheid van een toekomstige vrees.

Gelet op de stukken die verzoeker voorgelegd heeft en zijn verklaringen, kan aangenomen worden dat verzoeker van 2008 tot 2010 in direct contact met de Amerikanen samengewerkt heeft, en dat verzoeker sinds zijn bevordering in 2010 nog altijd naar militaire basissen diende te gaan om te zorgen dat het technisch mogelijk was om er een mobiel netwerk te installeren. Verzoeker heeft ook aan verschillende projecten gewerkt. De verklaringen van verzoeker hieromtrent zijn consistent en voldoende gedetailleerd (gehoorverslag 19 mei 2016, p. 8-9, p.25-26; gehoorverslag 22 februari 2017, p. 9-11). Verzoeker verklaart ook dat in 2014, als gevolg van de zaak rond klokkenluider Edward Snowden, aan het licht kwam dat de Amerikaanse overheid op het netwerk af luisterapparatuur geïnstalleerd heeft. De Afghaanse overheid oordeelde dat de Amerikanen hiermee moesten stoppen en in mei 2014 werd dit project stopgezet. In 2015 werd de technologie vervolgens overgedragen aan de Afghaanse overheid. Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker ook volgende documenten voor: *"wikileaks statement on the mass recording of Afghan telephone calls by the NSA"* en een artikel getiteld *"the 10 biggest revelations from Edward Snowden's Leaks."* De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker overeen stemmen met de objectieve informatie die in het administratief dossier opgenomen is. In deze bronnen wordt wel geen melding gemaakt van het bedrijf E.. Op basis van de stukken die zich in het administratief dossier bevinden kan redelijkerwijze aangenomen worden dat ook het bedrijf E. hierbij betrokken was. Dit wordt ook bevestigd door het schrijven van 31 oktober 2017 van de heer J.F., een Amerikaan, met wie verzoeker in Afghanistan samengewerkt heeft. De heer J.F. is de directeur *"field operations for special operations technologies"*. Hij beheerde de technische en operationele aspecten van het JWI-programma in Afghanistan. Het betrof een samenwerking tussen de Afghaanse en Amerikaanse overheden. Hierdoor heeft J.F. samen met verzoeker bij E. gewerkt. Verzoeker stelt dat hij vreest dat hij toen mogelijk meegewerkt heeft bij de uitwerking van dit spionagesysteem, dit zonder het te weten. Tijdens de gehoren zet verzoeker ook uiteen waarop zijn vermoeden steunt (gehoorverslag 22 februari 2017, p. 11). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt ook dat hij voor zijn werk naar verschillende plaatsen zoals bijvoorbeeld Jalalabad, Herat en Kandahar diende te gaan. Verzoeker verklaart ook dat hij voor trainingen en bedrijfsbezoeken diende te reizen naar Tadzjikistan, Dubai en China (gehoorverslag 19 mei 2016, p. 5). Verzoeker geeft ook aan dat hij met een Duits en een Frans buitenlands bedrijf in de telecomsector gewerkt heeft (gehoorverslag 19 mei 2016, p.26). Verzoeker heeft ook aangegeven dat hij betrokken was bij projecten voor de nationale veiligheid. Enerzijds was verzoeker aanwezig bij technische vergaderingen met hen. Anderzijds diende verzoeker langs te gaan indien er programma's geüpgrade werden (gehoorverslag 19 mei 2016, p. 27; gehoorverslag 22 februari 2017, p.12).

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij geen problemen heeft gekend in Afghanistan omwille van zijn tewerkstelling bij E. tot na de terugkeer van het gezin uit Europa op 4 maart 2015. *In casu* kan aangenomen worden dat verzoekers van de Franse overheid een visum kort verblijf gekregen hebben. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat het visum van verzoeker een multiple entry visum was dat gedurende een periode van zes maanden geldig was. Verzoekers verklaren dat dankzij dit visum het gezin naar Europa op vakantie in februari 2015 geweest is. Ze hebben Frankrijk en Duitsland bezocht. Volgens zijn verklaringen is verzoeker op 4 maart 2015 teruggekeerd naar Afghanistan en verzoekster is iets langer gebleven in Europa, maar is uiteindelijk met de kinderen ook teruggekeerd. Ter staving van hun terugkeer naar Afghanistan leggen verzoekers de boardingkaarten op naam van verzoekster neer. De boardingkaarten zijn voor een vlucht op 22 maart van Parijs naar Istanbul en voor

de aansluiting met Turkish airlines van Istanbul naar Kaboel. Gelet op de verklaringen, de loonfiches en de boardingkaarten die de verzoekende partijen bijbrengen, acht de Raad het geloofwaardig dat het gezin in het begin van het jaar 2015 naar Europa gereisd is en teruggekeerd is naar Afghanistan.

Tijdens het gehoor geeft verzoeker ook aan dat mensen in Afghanistan zich afvroegen waarom verzoeker een multiple entry visum met een geldigheidsduur van zes maanden van de Franse overheid had gekregen. Verzoeker geeft aan dat een man met de Franse nationaliteit hem geholpen heeft om de visa te krijgen. Deze persoon kende verzoeker omdat de Fransen een compound hadden op een site waar het bedrijf van verzoeker de internetdiensten verzorgde (gehoorverslag 19 mei 2016, p.25, gehoorverslag 22 februari 2017, p. 3-4). Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier van verzoekster blijkt inderdaad dat de eerste secretaris van de ambassade te Kaboel op 4 januari 2015 het volgende formulier voor verzoeker en zijn gezin ingevuld heeft: *"avis d'opportunité pour l'obtention d'un visa Schengen ou d'un VTL."* In dit formulier wordt tevens aangegeven dat verzoeker goed gekend is op de Franse ambassade te Kaboel.

Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij vóór zijn reis naar Europa geen problemen of bedreigingen ondervonden heeft omwille van zijn werkzaamheden bij E.. Na verzoekers terugkeer naar Afghanistan werd één van de medewerkers van verzoeker ontslagen omdat hij twee generatoren gestolen zou hebben. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt inderdaad niet dat verzoeker de persoon zelf ontslagen zou hebben. De diefstal werd onderzocht door een comité van het bedrijf. Ten gevolge van het intern onderzoek werden vier personen, waarvan drie leden van het team van verzoeker, preventief geschorst. Na verder onderzoek bleek dat een persoon uit verzoekers team, met name K.K., de dader was. Deze medewerker werd vervolgens ontslagen. Ter staving van zijn verklaringen brengt verzoeker documenten bij. Een e-mailbericht van de HR specialist van E. van 12 maart 2015 gericht aan verzoeker geeft aan dat drie personen met onmiddellijke ingang geschorst werden. De naam van K.K. wordt op dit document vermeld. Uit een e-mailbericht van de HR specialist van E. van 22 april 2015 blijkt dat drie personen op 23 april 2015 hun werk zullen hervatten. De naam van K.K. staat hier niet tussen. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat verzoeker zelf in het comité die de diefstal onderzocht heeft, zetelde. De Raad acht het niet merkwaardig dat de verzoeker zelf niet in het comité zetelde dat de diefstal onderzocht heeft, daar de diefstal op verzoekers dienst gebeurd is. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij zou deze persoon, met name K.K., vervolgens verzoeker opgebeld en bedreigd hebben. Verzoeker merkte dat collega's afstand van hem namen, daar er geruchten verspreid werden dat verzoeker een spion was. Verzoeker verklaarde dat hij vervolgens contact opgenomen heeft met zijn baas, die hem zei dat verzoeker zich geen zorgen diende te maken. De verklaringen van verzoeker gedurende de verschillende gehoren omtrent deze gebeurtenissen zijn coherent, voldoende gedetailleerd en plausibel (gehoorverslag 19 mei 2016, p. 21-23; gehoorverslag 22 februari 2017, p.7-8, 14).

Gelet op het gegeven dat verzoeker reeds jaren voor E. gewerkt heeft en er nooit problemen gekend heeft, acht de Raad het niet merkwaardig dat verzoeker niet discreter was omtrent zijn werkzaamheden en bijgevolg bereid was om de neven van een vriend van verzoekers vader, met name H.M., te helpen om werk te vinden in Kaboel. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de neven van H.M. uiteindelijk gesolliciteerd hebben bij verzoekers vriend N. in een ander bedrijf. Verzoeker verklaart vervolgens dat H.M. naar zijn kantoor kwam, daar hij dringend een nieuwe simkaart nodig had. Verzoeker geeft aan dat H.M. met hem over religieuze zaken en de jihad sprak. Ook zou hij aan verzoeker gevraagd hebben of hij personen aan de hand van hun telefoon kan opsporen. Verzoeker zou hebben geantwoord dat dit misschien technisch mogelijk is, maar dat hij dat niet kon. Verzoeker verklaart dat hij hierna werd opgebeld door de kennis van zijn vader die hem vroeg of hij een spion was. Verzoeker geeft aan dat hij dit ontkend heeft. Verzoeker verklaart dat hij één à twee weken later door H.M. werd gecontacteerd. Vooreerst zou H.M. gezegd hebben dat het niet goed was dat verzoeker voor de Amerikanen werkte. Verzoeker zou dit ontkend hebben en gezegd hebben dat zijn informatie niet correct is. Hierna vroeg H.M. om samen met hem te werken. Hij zou aan verzoeker gevraagd hebben om te zorgen dat zijn twee neefjes op de militaire basis tewerkgesteld werden. Na dit gesprek contacteerde verzoeker zijn vriend N. Verzoeker zou van de twee neven van H.M. afstand genomen hebben. De twee neven zouden vervolgens ontslagen zijn. Naar aanleiding van het ontslag van de twee neven van H.M. werd verzoeker door de kennis van verzoekers vader opgebeld. Hij zou verzoeker beschuldigd hebben van de arrestatie van de twee neven door de politie. Hij zou gezegd hebben dat verzoeker de politie en NDS gecontacteerd heeft en dat dit niet goed is. Verzoeker zou dit ontkend hebben. Verzoeker verklaart voorts dat hij bezorgd was om bij het politieonderzoek betrokken te worden daar hij de twee neven aan zijn vriend voorgesteld heeft (gehoorverslag 19 mei 2016, p. 21-22; gehoorverslag 22 februari 2017, p. 7, 12-13). Met betrekking tot deze gebeurtenissen liggen er geen documenten voor. De Raad stelt wel

vast dat verzoekers verklaringen gedurende de verschillende gehoren omtrent deze gebeurtenissen coherent, voldoende gedetailleerd en plausibel zijn.

Verzoeker geeft ook aan dat hij de dag na de arrestatie van de twee neven van H.M. door een vriend R. gecontacteerd werd die "*in het veld van security and connectivity*" werkzaam is. Deze vriend R. zou verzoeker meegedeeld hebben dat hij het doelwit is van de taliban omdat verzoeker voor een spion aanzien wordt. Naar aanleiding van dit gesprek zou verzoeker zijn schoonvader hebben gecontacteerd om zijn vrouw en kinderen naar zijn broer te brengen. Daar hebben ze de situatie samen besproken en werd er beslist dat verzoeker samen met zijn gezin Afghanistan diende te verlaten. Daar hebben ze zeer kort ondergedoken verbleven tot ze op vrijdag van dezelfde week het vliegtuig naar Europa genomen hebben (gehoorverslag 19 mei 2016, p.22-23; gehoorverslag 22 februari 2017, p.9, 13). Verzoeker geeft ook aan hoe hij met R. kennis gemaakt heeft (gehoorverslag 22 februari 2017, p.10,12).

Ook blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de vragenlijst die verzoeker op 30 maart 2016 ingevuld heeft een grote mate van coherentie vertoont met de latere verklaringen van verzoeker tijdens de verschillende gehoren bij de verwerende partij (stuk 23, vraag 5).

Het gegeven dat verzoekers oorspronkelijk hun identiteit verborgen hebben gehouden is *in casu* geen doorslaggevend argument om de vluchtelingenstatus aan verzoekers te weigeren. Het visumdossier dat de Belgische overheid opgevraagd heeft, geeft de identiteit van verzoekers aan. Bijgevolg is er geen twijfel over de identiteit van verzoekers zoals hoger weergegeven. Voorts is er inderdaad enige onduidelijkheid over hetgeen verzoekers tijdens hun eerste reis naar Europa precies gedaan hebben en bij wie ze verbleven hebben. Deze elementen hebben echter geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van verzoekers. Wat uit de stukken van het dossier blijkt is dat het gezin een Schengenvisum verkregen heeft en op 22 maart 2015 teruggekeerd is naar Afghanistan vanuit Parijs. Het gegeven dat er onduidelijkheden zijn omtrent de identiteit van de persoon bij wie ze verbleven hebben in Duitsland voorafgaand aan het indienen van hun verzoek om internationale bescherming heeft geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij en is geen determinerend motief. Het is inderdaad ook zo dat verzoekster niet goed weet wat haar echtgenoot in Afghanistan meegemaakt heeft. Ter verschoning van de gebrekkige kennis van verzoekster omtrent de situatie van verzoeker wijzen verzoekers op de psychologische toestand van verzoekster die tevens aan de hand van verschillende attesten gestaafd wordt. Gelet op hetgeen voorafgaat, de psychologische toestand van verzoekster en haar zwangerschap is dit element onvoldoende om een weigeringsbeslissing te schragen. Tot slot hebben verzoekers niet onmiddellijk bij aankomst op het Schengengrondgebied een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit de gehoorverslagen blijkt dat ze dit pas na een maand hebben gedaan. Voorts blijkt ook dat verzoeker gedurende deze periode opnieuw verlof aan zijn werkgever gevraagd heeft (gehoorverslag 22 februari 2017, p. 6). Gelet op het geheel van de stukken, verklaringen, persoonlijke omstandigheden van verzoekers en de landeninformatie doet dit *in casu* geen afbreuk aan de voorgehouden vrees van verzoekers. Ook samen genomen zijn voormelde elementen onvoldoende om een weigeringsbeslissing te schragen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van verzoeker -als persoon die met verschillende (buitenlandse) overheden samengewerkt heeft, die een Schengenvisum (multiple entry) verkregen heeft voor zijn gezin met behulp van een medewerker van een ambassade, vervolgens slachtoffer werd van roddels omtrent spionage en weliswaar indirect de aanleiding was voor de arrestatie van twee personen die verdacht worden van het voeren van de jihad-, de verschillende stukken die voorgelegd werden en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat niettegenstaande vragen kunnen worden gesteld bij bepaalde verklaringen van verzoekster en er nog een aantal onduidelijkheden zijn omtrent het verblijf van verzoekers in Europa voorafgaand aan het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, verzoekers voldoen aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat hen het voordeel van de twijfel kan worden gegund. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging omwille van een toegedichte politieke overtuiging kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hen in hun land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat worden verzoekers als vluchteling erkend in de zin van voormeld artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

Bijgevolg dient ook niet nader onderzocht te worden of er een risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is omdat één van de kinderen gediagnosticeerd is met autisme.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS